அத்துவைதமாகியும், அமலமாயிருக்கிறபிரமத்தை யிரவும் பகலுந் தியானம் பண்ணிக்கொண்டிரு. என்செய்கை உன்செய்கைதான்; உன்செய்கை என்செய்கைதான்; நான் ஸ்தாபனம் பண்ணின லிங்கமானது நீ ஸ்தாபனஞ் செய்த லிங்கமேயாம். ஆனாலும் நீ கைலாசத்திலிருந்து கொண்டுவந்த லிங்கத்தை ஒரு நல்ல சுபமுகூர்த்தத்தில் ஸ்தாபனம்பண்ணு. நீ ஸ்தாபனம் பண்ணுகிற லிங்கமானது உன்பெயரால் அநுமலிங்கமென்று உலகத்தில் பிரசித்திபெறட்டும். இந்த அநுமலிங்கத்தைத் தரிசித்துவிட்டுத்தான் நான் ஸ்தாபித்த இராமலிங்கத்தைத் தரிசிக்கவேண்டியது. பிரமகுலத்தில் பிறந்த அநேகராட்சதர்களை நீ சங்காரஞ்செய்திருக்கிறபடியால் உனக்குப் பிரமஹத்தி தோஷம் வந்திருக்கிறது. அநுமலிங்கமென்கிற ஒரு லிங்கத்தை நீ ஸ்தாபனம்பண்ணினால் உனக்கு அந்தப்பாபம் நிவர்த்தியாகும், சாட்சாத் பரமசிவன் கொடுத்த இந்த அநுமலிங்கத்தையும், இராமலிங்கத்தையும் தரிசிக்கிறவனும், ஆயிரம் யோசனை தூரத்திலிருந்து ஸ்மரிக்கிறவனும் கிருதகிருத்தியனாகி அந்தத்தில் சாயுஜ்யத்தை அடைவான். அநுமலிங்கத்தையும், இராமலிங்கத்தையும் தரிசிக்கிறவன் சமஸ்தமான தபஸ்பண்ணின பலனையும், சமஸ்தமான யாகம்பண்ணின பலனையும் அடைகிறான். அநுமலிங்கம இராமலிங்கம், சீதாலிங்கம், இலட்சுமணலிங்கம், சுக்ரீவலிங்கம, . அங்கதலிங்கம், சேதுகட்டின நளலிங்கம், ஜாம்பவலிங்கம், விபீஷணன் ஸ்தாபித்த இரத்தின லிங்கம், இந்திராதியர்களால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட லிங்கம், ஆதிசேஷன் முதலியோரால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டலிங்கம், ஆகிய இந்தப பதினொரு லிங்கங்களிலும் ஏகாதசருத்திர சொரூபராயிருக்கிற பரமசிவன் சதா வாசம்பண்ணுகிறார். ஆகையால் அநுமானே உன்னுடைய பாபநிவர்த்திக்காக நீ கொண்டுவந்த லிங்கத்தை ஸ்தாபனம் பண்ணு.

உனக்கிஷ்டமில்லாவிட்டால் என்னால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு அதல, விதல, சுதல முதலான கீழேழு உலகங்களையுங் கடந்து போய் வேரூன்றியிருக்கிற சைகதலிங்கத்தை நீ பிடுங்கியெறிந்துவிட்டாயானால் நீ கொண்டுவந்த லிங்கத்தை நான் ஸ்தாபனம் பண்ணிவிடுகிறேன். ஆனால் அந்த லிங்கத்தைப பெயர்க்க யாருக்குத்தான் சக்தியிருக்கிறது? உனக்கு சக்தியுண்டானால் நான் ஸ்தாபித்த லிங்கத்தைப் பிடுங்கியெறிந்துவிட்டு நீ கொண்டுவந்த லிங்கத்தை ஸ்தாபனம்பண்ணு. எழுந்திரு பார்ப்போம். துக்கப்

டாதே." என்று இராமன் சொன்னதைகேட்டு அநுமானானவன் உடனே ஸ்ரீராமருக்கு நமஸ்காரம் பண்ணிவிட்டுத், தான் பலசாலியென்று இறுமாப்புக்கொண்டு, "இதோ இந்தமணல் லிங்கத்தைப் பிடுங்கி யெறிந்துவிட்டு, நான் கைலாசத்திலிருந்து கொண்டுவந்த லிங்கத்தை ஸ்தாபித்துவிடுகிறேன். இதைப் பிடுங்கி யெறிகிறது எனக்கொருபாரமா!" என்று தன் மனதிலெண்ணித், தேவர்கள், ரிஷிகள், கவிகள், இராட்சதர்கள், இராமன், இலட்சுமணன், சீதை, எல்லாரும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே, அலட்சியமாய் ஒரு கையால் பிடித்துக்கொண்டு வெகு சிரமத்தோடு லிங்கத்தை அசக்கியும் அசைக்க முடியவில்லை. பிறகு அநுமானும் கீச்சிட்டு வாலைத்தூக்கிக்கொண்டு தன்னுடைய முழுபலத்தோடு இரண்டு கைகளாலுமசைக்க அப்பொழுதும் அது அசையவில்லை. பின்பு இரண்டு கைகளையும் பூமியிலூன்றிக்கொண்டு, வாலால் அதைச் சுற்றி அதிகமாக ஆகாசத்தில் கிளம்பி யிழுத்தான். அப்பொழுது இழுத்தவேகத்தால் லிங்கத்துக்கு ஒரு குரோசதூரத்துக்கப்பால் இரத்தத்தைக கக்கிக்கொண்டு பூமியும், மலைகளுமநடுங்கும்படி பூமியில் விழுநது மூர்ச்சையடைந்தான். மூர்ச்சையாய்க்கிடந்த அவனுடைய கண், மூககு, வாய், காது, அபான முதலான இடங்களிலிருந்து இரத்தம ஆறாகப்பெருகிவர அதனால் ஒருபெரிய இரத்த குண்டமுண்டாயிற்று. அப்பொழுது தேவர், மனிதர், அசுரர்கள் எல்லாருமு ஹா! ஹா! வென்று சப்தித்தார்கள். அப்பொழுது இராம இலட்சுமணரும், ஜானகியும் வானரங்களோடும் அநுமான் விழுந்திருந்த இடத்துக்கு ஓடி அவனுடைய நிலைமையைக் கண்டு துக்கப்பட்டார்கள். சீதையோடும், வானரசேனைகளும்கூட கந்தமாதன மலையிலிருந்த இராம இலட்சுமணர்கள் இராக்காலத்தில் நட்சத்திரக் கூட்டங்களோடுகூடின சூரிய சந்திரர்களைப்போல விளங்கினார்கள். அவ்விடத்தில் அநுமான் தன் சரீரம் நொறுங்கி, வாயால் இரத்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு மூர்ச்சையாய்க் கிடப்பதைக்கண்டு வானரங்களெல்லாந் துக்கத்தினாலே ஹாஹாவென்று கூச்சலிட்டுப் பூமியில் விழுந்தார்கள். அப்பொழுது சீதையானவள் மிகுந்த கருணையோடு பூமியில் விழுந்துகிடந்த அநுமானை யிரண்டு கையாலுமஅப்பா! அப்பா! வென்று தொட்டாள். இராமனும் அநுமானைத் தன்மடியில் வைத்துக்கொண்டு கண்ணீர்விட்டுக கையால் அவன் சரீரத்தைத் தடவிப் புலம்பத்தொடங்கினார்.

நாற்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

நாற்பத்தாறுவது

அநுமத்லிங்கமும் அநுமத்குண்டமும் வந்த வரலாறுகூறின

அத்தியாயம்.

"ஏ! வானரசிரேஷ்டரான அனுமானே! பம்பாதீரத்தில் துக்க
மடைந்திருந்த காலத்தில் எங்களைச் சூரியகுமாரனான சுக்கிரீவ
னோடு சிநேகம் செய்வித்து எங்களுடைய துக்கத்தை நீக்கினாய்.
உன்னைக்கண்ட மாத்திரத்தில் நாங்கள் எங்களுடைய தந்தையை
யும் தாயாராகிய கௌசலையையும், மற்றுமுண்டான பந்துக்களை
யும் பாராதிருக்கிற துக்கத்தையும் மறந்துவிட்டோம். அப்பா
அநுமானே, நீ யெனக்கு எவ்வளவோ உபகாரம்பண்ணி யிருக்கி
றாய். அநேக யோசனை விஸ்தாரமுள்ள சமுத்திரத்தையுந் தாண்
டினாய்; நடுவிலே தோன்றின மைநாக மலையையுங் கையினால் அடி
த்துத் தள்ளினாய். நாகமாதாவாகிய சுரஸை என்பவளையும் ஜயித்து,
மஹாகுரூரமுள்ள சாயாக்கிரகிணியையும் ஸம்ஹாரம்பண்ணிச் சாயங்
காலம் சுவேலமலைபோய்ச் சேர்ந்து, இலங்காதேவியைக் கையால்
அடித்து, எனக்காக இராவணனுடைய வீட்டுக்குள்ளே புகுந்து,
இராத்திரியில் பயமில்லாமல் சீதையைத்தேடி அங்கே அவளைக்கா
ணாமல் அசோகவனம்போய், அங்கே வைதேகியைக்கண்டு நமஸ்கரி
த்துச், சூடாமணியை அடையாளமாகப் பெற்றுக்கொண்டு, அசோ
கவனத்திலுள்ள மரங்களையெல்லாம் நீ முறித்தழித்தாய். அப்பொ
ழுது இராவணனுக்கொப்பான பலசாலிகளான எண்பதினாயிரம்
கிங்கரர்கள் இரதகஜதுரகபதாதிகளோடு வந்தெதிர்க்க என்னிமித்த
மாக அவர்களைக்கொன்றாய். பிறகு பிரகஸ்தன் புத்திரனான ஜம்பு
மாலியையும், நெருப்புக்கொப்பான எழுமந்திரி குமாரர்களையும்,
பஞ்சசேனாதிபதிகளையும், அக்ஷயகுமாரனையும், எனக்காக அடித்தடி
த்து எமனுடைய வீட்டுக்கு அனுப்பவில்லையா? பிறகு இந்திரஜித்
தினால் இராவணனுடைய சபைக்குக் கொண்டுபோகப்பட்டு, அங்
கே அவனைத் திரணமாக நினைத்துப்பேசி இலங்கா பட்டணத்தைக்
கொளுத்திவிட்டுப், பின்பு நானிருந்த ரிசியமூகபருவதத்துக்கு வந்

த்சயே! இந்தமாதிரியான மஹாதுக்கங்களை யெல்லாம் என்னிமித்
தமாக அநுபவித்த நீ இப்பொழுது பூமியில்விழுந்துகிடக்கிறதைப்
பார்க்க எனக்கு மஹாதுக்கமா யிருக்கிறது. நீ யிறந்துவிட்டாயே
யானால் என்னுயிரையும் நான் விட்டுவிடுகிறேன். நீ உயிர்பிழைத்தி
ராமல்போனால் சீதை, இலட்சுமணன், பரதன், சத்துருக்கனன், ஐசுவரி
யம், இராஜ்ஜியம் இருந்து எனக்கென்ன பிரயோசனம்? அப்பா!
அநுமானே, ஏன் பூமியில் படுத்துக்கொண்டிருக்கிறாய், எழுந்திரு.
அநுமானே! இந்திரஜித்தானவன் என்னையும், இலட்சுமணனை
யும் பிரம்மாஸ்திரத்தால் கட்டினபொழுது எங்களை விடுவித்தாய்.
நீ ஔஷதங்களைக்கொண்டுவந்து இலட்சுமணனைப்பிழைப்பித்தாய்.
உன்னுடைய சகாயத்தைக்கொண்டு பலசாலிகளான இராவணன்
முதலான ராட்சதர்களை நான் கொன்று என் பிராணநாயகியான
மைதிலியை யடைந்தேன். சீதையினுடைய துக்கத்தை நீக்கின
அநுமானே! அஞ்சனாபுத்திரா! என்னையும், சீதையையும், இலட்
சுமணனையும் அயோத்திகொண்டுபோய்ச் சேர்க்காமல் நடுவழி
யில் விட்டுவிட்டு நீ போனது நியாயமா? ஏ! இராட்சத கண்டக
னான மஹாவீரா! நீ எங்கேபோய்விட்டாய்? நான் ஸ்னானத்
துக்குப்போகிறேன் என்னுடைய மரவுரியையும், கலசம், மான்
தோல், தர்ப்பம் முதலானவைகளையெல்லாங் கொண்டுவா. எனக்கு
ஆகாரத்துக்காகக் கந்த மூலபலங்களைச் சேகரி. நான் தூங்குவ
தற்குப் படுக்கைபோடு.'' என்று அநுமான் முகத்தைப் பார்த்துப்
பார்த்துக் கண்ணீர் பெருகவிட்டுப் புலம்பினார். இராமருடைய
கண்ணீர் அநுமான் சரீரத்தில் பட்ட உடனே அவன் மூர்
ச்சை தெளிந்து கண்விழித்துப் பார்த்தான். அப்பொழுது
இராவணனுடைய பயத்தினாலே நடுங்கிக்கொண்டிருந்த உலகத்தா
ரைக் காப்பாற்றுவதற்காக மனுஷாவதாரஞ் செய்தவராயும், நீல
மேக சாமளராயும், இரணகளத்தூளிபடிந்த சரீரமுடையவராயும்,
ஜடாமண்டலத்தால் பிரகாசிக்கிறவராயும், தாமரைமலர்போல
நீண்ட கண்களையுடையவராயும், சண்டைசெய்து சிரமத்தையடை
ந்தவராயும், தேவர்கள், ரிஷிகள், பிதிர்க்கள், கின்னரர்கள் முத
லானவர்களால் ஸ்தோத்திரம் பண்ணப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறவ
ராயும், கிருபை நிறைந்த மனமுடையவராயும், சீதா இலட்சுமண
சமேதராய், வானரங்களால் சூழப்பட்டவராயும், தன் சரீரத்தைத்
தமது கைகளால் தடவிக்கொண்டிருந்தவராயு மிருக்கிற ஸ்ரீராம

ரைக்கண்டு எழுந்திருந்து, பூமியில் தண்டம்போல விழுந்து நமஸ் கரித்து, அஞ்சலிபந்தம் பண்ணிக்கொண்டு துதிக்கிறார்:—"பிரபுவா யும், விஷ்ணுவாயும், ஆதிதேவராயும், புராணராயும், கதையைக் கையிலேந்தினவராயும், சந்தோஷமடைந்த வானரசைனியங்களால் ஸேவிக்கப்பட்ட பாதகமலங்களை யுடையவராயும், நித்தியம் புஷ் பகவிமானத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டிருப்பவராயும், இராட்சதர்க ளையெல்லாம் நாசம்பண்ணிஜகத்துக்கு உபகாரம் செய்தவராயுமிரு க்கிறஉமக்குநமஸ்காரம்! ஸஹஸ்ரசிரஸை உடையவராயும், ஸஹஸ்ரம கண்களையுடையவராயும், சுதந்தராயும், பக்தர்களுடைய துக்கத்தை நீக்குகிறவராயும், சீதாபதியாயும், இராகவனாயு மிருக்கிற உமக்கு நமஸ்காரம்! நரஸிம்மாவதாரம் பண்ணி தைத்திய இராஜனாகிய ஹிரணியனைக்கொன்றவராயும், வாராகாவதாரம்பண்ணிப் பூமியைப் பல்லிலேதூக்கினவராயும், திரிவிக்கிரமாவதாரம்பண்ணி மஹாபலி யினுடைய யாகத்தை யழித்தவராயும், கூர்மாவதாரஞ்செய்துமந்த ரகிரியைச் சுமந்தவராயும், மத்சியாவதாரமபண்ணி மூன்றுலோகங் களையும் பரிபாலித்தவராயும், பரசுராமாவதாரஞ்செய்து க்ஷத்திரி யர்களை நாசம்பண்ணினவராயும், இராமாவதாரம் பண்ணி மஹா தேவனுடைய மஹாபயங்காரமான பெரியவில்லை முறித்தவராயும், க்ஷத்திரியர்களையெல்லாம் நாசம்பண்ணின பரசுராமனுக்குப் பயத் தையுண்டுபண்ணினவராயும், அகலியாசாபத்தை நீக்கினவராயும், பதினாயிரம் யானை பலத்தோடுகூடிய தாடகையைக் கொன்றவரா யும், கல்லைப்போலக் கடினமாயும், விசாலமாயுமிருக்கிற வாலியி னுடைய மார்பைப் பிளந்தவராயும், மாயாமிருகமாகவந்த மாரீச னைக்கொன்றவராயும், அநேகமான அலைகளோடுகூடின சமுத்தி ரத்தினுடைய கருவத்தை யடக்கினவராயும், இராட்சதர்களைச் சம்ஹாரம பண்ணினவராயும, கோதண்டபாணியாயும், சீதை யினுடைய மனசாகிய தாமரைப பூவுக்குச் சூரியன்போலிருக் கிறவராயும், தசரதனுடைய துக்கமாகிற சமுத்திரத்தை வற் றச் செய்வதில் அகஸ்தியரை ஒத்தவராயும், இராஜேந்திரரா யும், ஜானகீபதியாயும், தாரகபிரமமாயும், தாமரைபோல் கண் களையுடையவராயும், சுகசொரூபராயும, விசுவாமித்திரப் பிரிய ராயும், கரனைச்சம்ஹாரம் பண்ணினவராயுமிருக்கிற உமக்கு நமஸ் காரம்! நமஸ்காரம்! ஓ! தேவதேவேசா! பக்தர்களுக்கு அப யங்கொடுப்பவனே! கருணைக்கடலே! இராமசந்திரா! என்

னைக்காத்தருளும்! வேதவாக்குகளுக்கு எட்டாதவராயும், இரகு குலத்தில் பிறந்தவராயுமிருக்கிற ஏ இராமா! உம்மை நான் சரணமடைகிறேன்; நீரென்னைக் காத்தருளும். ஐயா! இரகுவீரா! எனக்குண்டாயிருக்கிற மஹாமோகத்தை யிப்பொழுது நீக்கும். நான் ஸ்நானம்பண்ணிக்கொண்டிருக்கும்போதும், ஆசமனம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கும் போதும், சாப்பிட்டுக்கொண்டிருக்கும் போதும், விழித்துக்கொண்டிருக்கும்போதும், சொற்பனவஸ்தை சுழுத்தியவஸ்தையிலிருக்கும்போதும், எல்லா விடத்திலும் என்னைக் காப்பாற்றும், ஏ இரகுநந்தனே! உம்முடைய மகிமையை ஸ்தோத்திரம்பண்ண யாரால் முடியும? உம்முடையபெருமையை நீரே யறியவேண்டும்.'' என்று இராமசந்திரனை ஸ்தோத்திரம்பண்ணிச், சீதையையும் பக்தியோடுகூடஸ்தோத்திரம்பண்ண ஆரம்பித்தார்:—ஏ ஜானகி! சமஸ்தபாபங்களை நீக்குகிறவளாயும், தாரித்திரத்தையும், கடன்களையும் போக்கடிக்கிறவளாயும், பக்தர்களுக்கு இஷ்டத்தைக் கொடுக்கிறவளாயும், விதேக இராஜன் புத்திரியாயும், இராகவனுக்கு ஆனந்தத்தைச் செய்கிறவளாயும், பூமிதேவியின், குமாரத்தியாகியும, வித்தியா சொரூபியாகியும், பிரகிருதியாயும், மங்களகரையாயும், இராவணனுடைய ஐசுவரியத்தைக் குலைத்தவளாயும், ஐசுவரிய சொரூபியாயும், ஸரஸ்வதி சொரூபியாயும, பதிவிரதாசிரோமணியாயும், அநுக்கிரகம பண்ணுகிறதற்குத் தயாராயிருக்கிறவளாயும், பாபமற்றவளாயும், விஷ்ணுவுக்குப் பிரியையாயும், ஆத்மவித்யா சொரூபியாயும், வேதசொரூபியாயும், உமா சொரூபியாயும், மலர்ந்த முகத்தையுடையவளாயும், க்ஷீராப்திபுத்திரியாயும், சந்திரன் சகோதரியாயும், சர்வாங்கசுந்தரியாயும், தர்மத்துக்கிருப்பிடமாயும், கருணாமூர்த்தியாயும், வேதமாதாவாயும் தாமரைப்பூவிலிருந்து தாமரைப்பூவைக் கையில் பிடித்தவளாயும், விஷ்ணுவின் மார்பிலிருக்கிற இலட்சுமிதேவியாயும, சந்திரமண்டலத்தில் வசிக்கிறவளாயும், சந்திரனுக்குச சமானமான முகத்தை யுடையவளாயும, பார்த்தவர்களுககுச் சந்தோஷத்தை யுண்டாககுகிற சொரூபத்தை யுடையவளாயும, சித்தி சொரூபியாயும், லோகமாதாவாயும, இராமச்சந்திரனுடைய பிராணநாயகியான சீதாதேவியாயுமிருக்கிற உன்னை இருதயத்தில் எப்பொழுதும் தியானிக்கிறேன்.'' என்று சீதையையும் துதித்து ஆனந்தக் கண்ணீர்பெருக மௌனமாயிருந்துவிட்டார். அநுமார் செய்த

இராமசந்திர ஸ்தோத்திரத்தையும், சீதா ஸ்தோத்திரத்தையும் தினந்தோறும் படிக்கிறவன் மகாஐசுவரியத்தையும், பூமியையும், தனதானியத்தையும், பால்ராசியுள்ள கறக்கிறபசுக்களையும், ஆயுளை யும, வித்தைகளையும், புத்திரர்களையும், அழகான மனைவியையும் அடைகிறான். இந்த ஸ்தோத்திரத்தை ஒருதரம் படிக்கிறவன் பிரம்மஹத்தியாதி மஹா பாபங்களைச் செய்தவனு யிருந்தாலும் அந்தப் பாபங்களினின்றும் விடுபட்டுத் தேகாந்தத்தில் நரகத்தைப் பாராமல் முக்தியடைகிறான்.

கீழே சொன்னபடி அநுமாரால் ஸ்தோத்திரம்பண்ணப்பட்ட சீதாராமரானவர், அநுமானைப்பார்த்து "ஏ வானரோத்தமா! நீ மூடத்தனத்தால் யோசியாமல் காரியஞ்செய்துவிட்டாய்; நான் ஸ்தாபனம்பண்ணின லிங்கத்தை அசைப்பதற்கு இந்திரன் முதலான முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களாலும, பிரமாவாலும், விஷ்ணுவாலும் முடியாது. இப்பொழுது நீ கீழே விழுந்து மூர்ச்சையடைந்தது மஹாதேவனுக்குச் செய்த அபசாரத்தாலே. இனிமேல் நீ சாம்பபரமசிவனுக்கு அபசாரஞ் செய்யாதே. இன் றைய முதல்கொண்டு நீ விழுந்து மூர்ச்சையடைந்த இடத்துக்கு அநுமத்குண்டமென்று உலகத்தில் பெயர் வழங்கும். இதில் ஸ்நானம் பண்ணினதினால் மஹாபாதகங்களும் நிவர்த்தியாய்விடும். மஹாதேவனுடைய ஜடையிலிருந்து உண்டானது கௌதமி; அந்த நதியில் ஸ்நானம் பண்ணுகிறவனுக்கு ஆயிரம் அசுவமேதயாகபலன் வருகிறது. அதைக் காட்டிலும் நாலுமடங்கு அதிகமான பலனைக் கொடுக்கத்தக்கது கங்கை, யமுனை, சரஸ்வதி, யென்னும் நதிகள். இந்த மூன்று நதியும் சேர்ந்து ஓடுகிற இடத்தில் ஸ்நானம்பண்ணி னால் அதைவிட ஆயிரமடங்கு அதிகமான பலனை அடைகிறான். இந்த ஆயிரமடங்கு பலனானது அநுமத்குண்ட ஸ்நானத்தினால் வந் துவிடும். துர்லபமான மனித ஜன்மத்தையடைந்தும் அநுமத்குண் டத்தில் பக்தியோடு சிராத்தஞ் செய்யாதவனுடைய பிதுர்த்தேவ தைகள் நிராசையாய்க் கோபங்கொண்டு போய்விடுகிறார்கள். அப்படியே முனிவரும், இந்திரன் முதலான தேவர்களும், அவனைக் கோபித்துக்கொள்கிறார்கள். அநுமத்குண்ட தீரத்தில் எவன் தானங்கொடுத்து ஹோமஞ்செய்யவில்லையோ அவனுடைய ஜன்மம் வீண். அவன் இகபரங்களில் துக்கங்களையுமடைகிறான். அநுமத்குண்டத்தில் தில்தர்பபணம் பண்ணுகிறவனுடைய பிதுர்க்

ளின் சந்தோஷமடைந்து மகிழ்ந்திருப்பார்கள்." என்று இராமன் சொன்ன வசனத்தைக் கேட்டதும் வாயு புத்திரனான அநுமான் தான் கொண்டுவந்த சிவலிங்கத்தை இராமலிங்கத்துக்கு வடபுறத்தில் இராமர்கட்டளையின்படி அநுமத்லிங்கத்தை ஸ்தாபனம் பண்ணினார். இராமநாத லிங்கமானது அநுமார் வாலினாலே சுற்றப்பட்டது. அந்த லிங்கத்தில் இப்பொழுதுகூடப் பிரத்தியட்சமாய்த் தெரிகிறது.

இந்த அத்தியாயத்தைப் படிப்போரும் கேட்போரும் சமஸ்த பாபங்களையுந் தொலைத்துவிட்டுச் சிவலோகம் போய் வாழ்ந்திருப்பார்கள்.

நாற்பத்தாறுவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

நாற்பத்தேழாவது

ஸ்ரீராமருக்குப் பிரம்மஹத்தி வந்த காரணங் கூறின

அத்தியாயம்.

ஐயா சூதமஹா முனிவரே! மஹாத்மாவான ராமருக்கு ராட்சதனாகிய ராவணனைக் கொன்றதனால் பிரமஹத்தி யெப்படி வந்தது? உலகத்தில் பிராம்மணனைக் கொன்றதனாலல்லவோ பிரமஹத்தி வருகிறது. இராவணனோ பிராம்மணனல்லவே! அவனைக் கொன்றதனால் ராமசந்திரனுக்குப் பிரஹ்மஹத்தி யெப்படி வரக்கூடும்? இந்த விஷயத்தைச் சிரத்தையுடைய எங்களுக்குத் தயவுசெய்து சொல்லவேண்டும் என்று நைமிசாரணிய வாசிகளான மஹாரிஷிகள் கேட்கச், சூதமஹாமுனிவர் உத்தரஞ்சொல்லத் தொடங்கினார்.

கேளுங்கள் ரிஷீசுவரர்களே! பூர்வத்தில் பிரமதேவன் குமாரனான புலஸ்தியர் எனகிற மஹாதேஜஸை யுடைய ஒரு பிராம்மணனிருந்தார். அந்தப்புலஸ்தியருக்கு விச்ரவஸ் என்ற ஒரு குமாரனிருந்தான். அவன் வெகுகாலந் தேவர்களாலுஞ் செய்யமுடியாத தபசைச்செய்து வந்தான். அப்படித் தவசுசெய்து வருங்காலையில் சொர்ணத்தால் செய்யப்பட்ட தோள்வளையும், காசுமாலையும் தரித்தவனும், நீருண்டமேகம்போலக் கறுத்தவர்ணமுடையவனுமான சுமாலி என்கிற ஒரு இராட்சதன், கையில் தாமரை மலரைத் தாங்காத இலட்சுமிபோலிருந்த தன் பெண்ணையழைத்துக் கொண்டு பாதாளத்தினின்றும் பூலோகத்தில் வந்து திரிந்து கொண்டிருக்கையில், புஷ்பகமென்னும் விமானத்தில் வீற்றிருந்த விச்ரவஸின் குமாரனை குபேரனைக்கண்டு, " இந்தக் குபேரனைப் போன்ற பிள்ளையொருவன் நமக்கிருந்தால் நாம் இராட்சதர்களெல்லாரோடும் நிர்ப்பயமாக வாழ்ந்து வரலாம்," என்று யோசித்துக் கிட்டவிருந்த தன் பெண்ணைப் பார்த்து, " அம்மா கைகசீ, உனக்கு யௌவனம் வந்துவிட்டபடியால் விவாககாலம் சமீபித்து விட்டது. உன்னை யாராவது ஒருவனுக்கு விவாகஞ்செய்து கொடுத்தே தீரவேண்டும். பெண்களைத் தகுந்த வயது

ஸந்தகாலத்தில் விவாகம் செய்துகொடாமல்போனால் தகப்பனுக்குத்
துக்கமுண்டாகிறது. தவிர, நீ சிரேஷ்டமான சர்வகுணங்களும் நிறை
ந்தவளாயிருக்கிறாய். வரித்தால் வாயிழந்து போய்விடுவோமோ வென்
கிற பயத்தினால் ஒருவரும உன்னைப் பாரியையாக வரிக்கத்துணியவி
ல்லை. மானமுள்ளவன் பெண்ணைப் பெற்றால் பெரியதுன்பமே. அம்
மா, எந்த வரனுன்னை வரிக்கப்போகிறானோ எனக்குத் தெரியவில்லை.
ஆகையால் நீ பிரமகுலத்தில் பிறந்த விச்ரவஸ் என்கிற மஹரிஷியை
ப்பர்த்தாவாக நீயே வரித்துக்கொள். அப்படிச்செய்தால் குபேரனுக்
குச் சமானமான புத்திரர்களுனக்குப் பிறப்பார்களென்பதில் சந்தே
கமேகிடையாது" என்று சொன்னான். இவ்விதமாகத் தகப்பன் சொ
ன்னதைக் கேட்ட கைகசி, தகப்பனாரிடத்தில் வைத்திருந்த மரியா
தையினால் அப்படியே யாகட்டுமென்று சொல்லி விச்ரவஸ் என்பவ
ருடைய பர்ணசாலைக்குட் புகுந்து அவருக்கெதிரில் வெட்கத்தோடு
கூட நின்று கொண்டிருந்தாள். அந்தச் சமயத்தில் புலஸ்தியகுமார
னான விச்ரவஸ் என்பவர் சாயங்கால அக்கினி ஹோத்திரத்தைச் செ
ய்துகொண்டு அக்கினிபோல ஜ்வலித்திருந்தார். தகப்பன் பேச்சைக்
கேட்டுச் சந்தியாகால மென்றறியாமல் வந்து, வெட்கத்தால் தலை
குனிந்து, பெருவிரல் நுனியால் பூமியைக்கீறிக்கொண்டு நின்ற, சந்
திரன் போன்ற முகத்தையும், சிறந்த விடையையுமுடைய கைகசி
யைக்கண்டு விச்ரவஸ் புன்சிரிப்புக்கொண்டு, "அழகிய பெண்ணே!
உன் தகப்பன்யார்? நீயென்னத்துக்காக இங்கேவந்தாய்? எங்கிருந்து
வந்தாய்? உன் கருத்தென்ன? எல்லாவற்றையும் எனக்கு உண்மையா
ய்ச் சொல்லிவிடு" என்று கேட்டார். அப்பொழுது அந்தப் பெண்
ணும் வணக்கத்தோடு கைகூப்பிக்கொண்டு "சுவாமீ! என்னுடைய
அபிப்பிராயத்தை உமது தபோமகிமையினால் அறிந்து கொள்ளத்
தேவரீர் வல்லவர். ஆனாலும், புலஸ்தீபம் போல விளங்குகின்ற பிரா
ம்மணோத்தமா! என் வரலாற்றைச் சொல்லுகிறேன் கேளும். என்
பேர் கைகசி. என் தந்தைபேர் சுமாலி. என் தகப்பனுடைய கட்
டளைப்படி நான் தங்களிடம் வந்திருக்கிறேன். மற்றவைகளை யெல்
லாந் தங்களுடைய ஞானதிருஷ்டியால் அறிந்து கொள்வீர்களென்ப
தில் ஐயமே கிடையாது." என்று சொல்லி முடித்தாள். அப்பொ
ழுது க்ஷணகாலந் தியானம் பண்ணியந்தப் பெண்ணைப் பார்த்து
அழகிய புருவமுடையவளே! உன் மனக்கருத்து எனக்குத் தெரிந்து
விட்டது. நீ பிள்ளையை அபேக்ஷித்து என்னிடம் வந்திருக்கிறாய்.
ஆனால் நீ இந்தக்குரூரமான சாயங்காலத்தில் புத்திரரை அபேக்ஷித்து

என்னிடத்தில் வந்தபடியால் உனக்குப் பிறக்கிற பிள்ளைகளெல்லாம் பயங்கரமான சரீரமுடையவர்களாயும், உன்னுடைய முன்னோர்களுக்குப் பிரியமாயும், கொடிய செய்கைகளைச் செய்கிறவர்களுமான இராட்சதர்களா யிருப்பார்கள்.'' என்று சொன்னதைக் கேட்ட கைகசி அவர் காலில்விழுந்து கைகூப்பிக்கொண்டு "சுவாமீ தங்களாலெனக்குப் பிறக்கும் புத்திரர்களெல்லாரும் அவ்விதமாக இருப்பது தகாதே'' என்று சொல்ல, அந்த ரிஷியானவர் "பெண்ணே! உனக்குப் பிறக்கிற கடைசி புத்திரன்மட்டும் என் வம்சத்துக்குத் தகுந்தவனாகவும், தர்மம், சாஸ்திரமிவைகளை யறிந்தவனாகவும், சாந்தனாகவும், ராட்சதகிருத்திய மில்லாதவனாகவு மிருப்பான்'' என்று பதில் சொல்லி முடித்தார். கொஞ்சகாலஞ் சென்றபிறகு கைகசிக்குப் பத்து தலைகளும், இருபது கைகளும், செவந்த உதடும், கறுத்த முகமும், செவந்த மீசையும், செம்பட்ட மயிரும், பெரிய பல்லும், பிரமாண்ட சரீரமும்உடைய உலகங்களுக்கெல்லாம் பயத்தை உண்டாக்குகிற துஷ்டபுத்தியுள்ள இராவணனென்கிற பிள்ளை பிறந்தான். அவனுக்குப்பின் கும்பகர்ணனும், அவனுக்குப் பின் மஹா துஷ்டையான சூர்ப்பநகை என்கிற இராட்சதியும், அவளுக்குப்பின் புத்திசாலியாயும், தார்மிகனாயும், வேதசாஸ்திர மறிந்தவனாயுமிருந்த விபீஷணன் என்கிற பிள்ளையும் பிறந்தான். கேளுங்கள் ரிஷீசுவரர்களே! இந்த மாதிரியாக இராவணன் முதலானவர்களெல்லாரும் விச்ரவஸ் என்கிற பிராமணனுடைய பிள்ளைகள். ஆகையால் இராவணனையும் கும்பகர்ணனையும் ஸம்ஹாரம் செய்ததனால் இராமருக்குப் பிரம்மஹத்தி தோஷம் சம்பவித்தது. இந்தப் பிரம்மஹத்தி நிவர்த்திக்காகத்தான் இராமர் இராமநாதலிங்கத்தை வேதவிதிப்படி ஸ்தாபித்தார். முனிவர்களே லோகப்பிரியரான ஸ்ரீராமமூர்த்திக்குப் பிரம்மஹத்தி வந்த வரலாற்றை ஹேதுவோடு சொன்னதுமல்லாமல், அந்தப் பிரம்மஹத்தி நிவர்த்திக்காக இராமநாத லிங்கத்தைப் பிரதிஷ்டை பண்ணினாரென்பதையும் எடுத்துரைத்து விட்டேன்.

இந்த மாதிரி லிங்கப் பிரதிஷ்டைபண்ணிக் கிருதார்த்தரான இராமசந்திர பரமாத்மாவுக்கு எங்கே பிரம்மஹத்தி நிவர்த்தியாயிற்றோ அங்கே பிரமஹத்தியா விமோசன மென்கிற ஒரு தீர்த்த முண்டாயிற்று. அதில் ஸ்நானம் பண்ணினால் பிரம்மஹத்தி நீங்கி மஹா புண்ணியமுண்டாகிறது. அங்கே இராவணன் இப்பொழுதுங் கூடச் சாயாரூபமாக இருக்கிறான். அந்தத் தீர்த்தத்துக்கெதிரில் பாதாள லோகத்துக்குப்போகிற பெரிய பிலமிருக்கிறது. இந்தப் பிலத்தில்

சுக்கிரீவனைக் கொன்றதனுலுண்டான கருப்பான பிரம்மஹத்தியைத் தள்ளிவிட்டு, அதின்பேரில் ஒரு பெரிய மண்டபத்தைக்கட்டி அதின்மேல் பைரவரை ஸ்தாபித்தார். அந்தப் பைரவருடைய பயத்திஞல் பிரம்மஹத்தியானது கைகால்களை யடக்கிக்கொண்டு வெளியில் வரச் சக்தியில்லாமல் அங்கேயே யிருக்கிறது.

இந்த ராமநாதருக்குத் தெட்சணபாகத்தில் பரமசிவனுடைய பாதிசரீரமாகிய பார்வதியும், இருபக்கங்களில் சூரிய சந்திரர்களும், எதிரில் அக்கினிபகவானும், கிழக்கு திக்கில் இந்திரனும், ஆக்னேய திக்கில் அக்கினியும், தென் திசையில் எமனும், நிருதி திக்கில் நிருதியும், மேற்றிசையில் வருணனும், வாயு திக்கில் வாயுவும், வட திசையில் குபேரனும், ஈசான திக்கில் ஈசானனும், மஹாதேவனுடைய குமாரர்களாகிய விநாயகர், சுப்பிரமணியர் இரண்டு பேர்களும், வீரபத்திரர் முதலான பிரமதகண நாயகர்களும், இராமநாதர் ஆலயத்தில் தங்களுக்குரிய இடங்களிலிருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். முனிவர்களும், பன்னகர்களும், சித்தர்களும், கந்தர்வர்களும், அப்ஸரஸ்களும், பக்தியோடு சேவிப்பதற்காக சந்தோஷத்தோடு இராமநாதர் சந்நிதியிலிருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர் இராமநாதரைப் பூஜை செய்வதற்காக அநேக சுரோத்திரிய பிராமணர்களை இராமேசுவரத்திலேற்படுத்தி, அவர்களுக்கு அநேக கிராமங்களையும் கொடுத்து, இராமநாதருடைய நைவேத்தியத்துக்காக அநேக கிராமங்களையும், வெகு தனத்தையும் தேவஸ்தானத்துக்குக் கொடுத்து, இராமநாதருக்கு முத்து மாலை, கடகம், கேயூரம், மார்ப்பதக்கம்,முதலான ஆபரணங்களையும்,அநேகபட்டு வஸ்திரங்களையும் கொடுத்தார். இந்த இராமேசுவரத்தில் கங்கை, யமுனை, சரயு,ஸரஸ்வதியென்னும் நதிகள் தங்கள் தங்கள் பாப நிவர்த்திக்காக இராமநாதரைச் சேவித்துக்கொண்டு இருக்கின்றன.

கேளுங்கள் முனீசுவரர்களே! இந்த அத்தியாயத்தைப் படிப்பவரும் கேட்பவரும் சமஸ்த பாபங்களினின்றும் விடுபட்டு விஷ்ணு ஸாயுஜ்யத்தை யடைவார்கள்.

நாற்பத்தேழாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

நாற்பத்தெட்டாவது

சங்கரராஜன் பிரமஹத்தி ஸ்திரீஹத்திதோஷம் நீங்கின

அத்தியாயம்.

ஏ! ரிஷீசுவரர்களே! பாபத்தை நீக்கும்படியான இராமநாதரைப் பற்றிய ஒரு புண்ணிய கதையைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். பூர்வ காலத்தில் சத்துரு பயங்கரனான சங்கரன் என்கிற பாண்டிய தேசத்தரசனொருவனிருந்தான். அவன் பிராம்மணரிடத்தில் விசுவாசமுடையவனாயும், சத்திய சந்தனாயும், அடிக்கடி யாகம் பண்ணுகிறவனாயும், தார்மிகனாயும், வேத வேதங்களின் தத்துவங்களை யறிந்தவனாயும், புராணம், ஸ்மிருதி, இவைகளில் பாரங்கதனாயும், சிவன் விஷ்ணு இன்னம் மற்றுமுள்ள தேவதைகளைப் பூஜை பண்ணுகிறவனாயும், வைதீகாசாரத்தை யனுஷ்டிக்கிறவனாயும், மஹாத்மாக்களான பிராம்மணர்களுக்கு நித்தமும் மஹா தானம் பண்ணுகிறவனாயுமிருந்து இந்த அரசன் நாலு வருணங்களையும், ஆசிரமங்களையும் தருமமாகப் பரிபாலனஞ் செய்துகொண்டு வந்தான். இவனொரு சமயத்தில் காலில் பாதுகையணிந்து, சிவந்த தலைப்பாகை தரித்து, மஞ்சள் வஸ்திரத்தை யிடுப்பில் உடுத்துக், கையுறை பூண்டு, வில், அம்பு, சத்தி முதலான ஆயுதங்கள் தரித்து, வெள்ளைக் குதிரை மேலேறித், தன்னைப்போல வேஷந்தரித்த காலாள்களோடும், வேட்டைக்காரர்களோடும், சிங்கம், புலி, முதலிய மாம்சபட்சணிகளான மிருகங்கள் நிறைந்ததாயும், யானை, எருமை முதலான துஷ்டப் பிராணிகளால் பயங்கரமாயும், ஜில்லிகா என்கிற வண்டினுடைய பயங்கரமான சப்தத்தோடு கூடினதாயும், பாம்புகள் நிறைந்ததாயும், எரிகிற காட்டுத் தீயோடு கூடினதாயுமிருக்கிற காட்டில் புகுந்து, காட்டாறுகளைத் தாண்டி, மலைக்குகைகளிலே மிருகங்களைத்தேடி, "விடாதே விடாதே; இதோ வேகமாயோடுகிறது" என்று தன்னுடைய சைனியங்கள் சொல்லத், தான் கிளம்பி ஓடுகிற மானைக்கொன்றும், அடர்ந்த காட்டுக்குள் புகுந்து சிங்கம், வராகம், மகிஷம், யானை, சரபம் முதலான

காட்டு மிருகங்களைக் கொன்றும், வேட்டையாடி வந்தான். இப்படி
வருகையில், புலித்தோலணிந்து அசையாமல் ஒரு குகையில் மத்தி
யிலுட்கார்ந்திருந்த ஒரு ரிஷியைப் புலியென்று நினைத்துக் கணுக்
குறுகின பாணத்தால் அடித்து சம்ஹாரம்பண்ணி, அவர்கிட்ட உட்
கார்ந்திருந்த அவருடைய பத்தினியையும் அடித்துக் கீழே சாய்த்து
விட்டான். அப்பொழுது அவர்களுடைய புத்திரனானவன் தன் தாய்
தந்தையர் இறந்ததைக் கண்டு துக்கம் மேலிட்டு, "ஏ அப்பா!
ஏ அம்மா! என்னை விட்டு நீங்கள் எங்கே போய்விட்டீர்கள்? நான்
எங்கே போவேன்? யாரைச் சரணமடைவேன்? அப்பா! எனக்கார்
வேதாத்திய யனஞ்செய்து வைப்பார்கள்? அம்மா! எனக்கார் ஊறு
காயோடே அன்னம் போடுவார்கள்? அப்பா! நீர் இறந்த பிறகு
எனக்கார் ஆசாரங்களைச் சொல்லிக் கொடுப்பார்கள்? அம்மா! நான்
கோபித்துக்கொண்டால் என்னை யார் சீராட்டுவார்கள்? எனக்குப்
பிராணனும் குருவாயுமிருந்த நிரபராதிகளான நீங்கள் என்ன
பாபஞ்செய்து அம்புபட்டு மாண்டீர்கள்" என்று வாய்விட்டுக்கதறி
னான். அதுகேட்டுச் சங்கரராஜனும் அந்தக் குகையை நோக்கி
யோடிவந்தான். அப்படியே அங்கிருந்த ரிஷிகளும் அந்த ஆச்சிர
மத்துக்கோடிவந்து அம்பால் அடிபட்டிறந்த முனிவனையும், அவரு
டைய பத்தினியையும், கையில் வில்லையேந்தின அரசனையும், வாய்
விட்டலறிக்கொண்டிருந்த ரிஷி புத்திரனையும் கண்டு, மிகவும் வருத்
தங்கொண்டு, குழந்தையைப் பார்த்து "அப்பா! அழாதே" என்
றுசொல்லிச் சமாதானப்படுத்த ஆரம்பித்தார்கள்:—"அப்பா! எமத
ருமராஜாவுக்கு பணக்காரனும் ஏழையும் சரியே; படித்தவனு
ம் மூடனும் சரியே; வலுத்தவனும் இளைத்தவனும் சரியே?
சமஸ்த பிராணிகளும் காட்டில் வசித்தாலுஞ் சரி, நாட்டில் வசித்
தாலும்சரி, நகரத்தில் வசித்தாலும் சரி, கிராமத்தில் வசித்தாலும்
சரி, பருவதத்தில் வசித்தாலும் சரி, மற்றுமுள்ள இடத்தில் வசித்
தாலும் சரி, எமனிடம் போய்த்தான் தீரவேண்டும். கர்ப்பத்திலி
ருந்தாலும் சரியே, பிறந்தாலும் சரியே, சிறுவனாயிருந்தாலும் சரி
யே, கிழவனாயிருந்தாலும் சரியே, எல்லாரும் எமபட்டணம் போய்
த்தான் தீரவேண்டும். காலம் வந்துவிட்டால் பிரமசாரியும், கிருகஸ்
தனும், வானப்பிரஸ்தனும், சந்நியாசியும் தேகத்தைவிட்டே தீரவே
ண்டும். குழந்தாய்! கேளு, தேவர்களும், முனிவர்களும், யட்சர்களு
ம், கந்தர்வர்களும், உரகர்களும், இராட்சதர்களும், பிரம விஷ்ணு
ருத்திரன் முதலானவர்களும், நாசத்தை யடைந்தே தீரவேண்டும்.

உபநிஷத்தில் சொல்லப்பட்ட சச்சிதானந்த சொரூபியான பிரம்ம மொன்றுக்குத்தான் இறப்புப் பிறப்பு விருத்தி என்கிற விகாரங்கள் கிடையாது. மலபாண்டமாயும், நவத்துவாரமுடையதாயும், இரத்தம், சீழ், ஊன், தண்ணீர் நிறைந்ததாயும், புழுக்கூட்டம் நிறைந்ததாயும், காமக்குரோதமதமாற்சரியம், பயம், துரோகமுதலியவைகள் குடிகொண்டதாயும், பரதாரம், பரக்ஷேத்திரம், பரதிரவிய மிவைகளில் ஆசைகொண்டதாயும், இம்சை, அசூயை, அசுசி யிவைகளால் பிராப்தமாயும், மூத்திரக் களஞ்சியமாயும், நீர்க்குமிழிக்கு ஒப்பாயுமிருக்கிற இந்தச் சரீரத்தை உயர்ந்ததென்று நினைக்கிறவன் பரமமூடன். துர்ப்புத்தியுடையவன், பல ஓட்டையோடு கூடின கடத்துக்குச் சமானமான இந்த அசுசியான தேகத்தில் பிராணனென்கிற வாயுவானது வெகுகாலந் தங்கியிராது. ஆகையால் குழந்தாய்! தாய் தந்தையர் இறந்துபோனதைப் பற்றி நீ துக்கப்படாதே. அவர்களிருவரும் தங்களுடைய கர்மானுசாரத்தால் தேகத்தைவிட்டுப் போய் விட்டார்கள். நீயும் உன் கரும வசத்தால் இந்தப் பூமியில் தங்கியிருக்கிறாய். உன் பிராரப்த கருமக்ஷய மெப்பொழுதுண்டாகுமோ அப்பொழுது நீயும் மரிக்கப்போகிறாய். இறந்து போனவர்களைக் குறித்து நீ அழுவதானது செத்துப்போனபிணத்துக்குச் சாகப்போகிற பிணமானது அழுவதுக்குச் சமானமாயிருக்கிறது. எந்தக் காலத்தில் உன் தாய் தந்தையர்கள் ஜனித்தார்களோ அந்தக் காலத்தில் நீ ஜனிக்கவில்லை. ஆகையால் நீங்கள் போகும் காலமும் வேறுபட்டுத் தானிருக்கும். அவர்களோடு போகுங்காலம் உனக்கும் ஏற்பட்டிருந்தால் அவர்கள் போயிருக்கு மிடத்துக்கு நீயும் போயிருப்பாய். பூதலத்தில் பந்துக்கள் விடுகிற கண்ணீரைச் செத்துப் பிரேதமா யிருக்கிறவர்கள் பரலோகத்தில் பானம்பண்ண நேரிடும். ஆகையால் நீ துக்கத்தை விட்டுத் தைரியத்தைக் கைக்கொண்டு அவ்விருவருக்கும் வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட பிரேத காரியங்களைச் செய். உன் தாய் தந்தையர்கள் அம்படிபட்டு இறந்துபோன மோக்ஷ நிவர்த்திக்காக அவர்களுடைய அஸ்திகளை யெடுத்துக்கொண்டு இராமேசுவரம் போய் அங்கே புதைத்து ஸபிண்டீகரணாதி சிராத்தத்தையும் செய். அப்படிச் செய்தால்தான் அவரவர்களுக்குத் தோஷநிவர்த்தியாம். வேறுவிதத்தால் கிடையாது." என்று சமாதானம் செய்ததன்மேல்

ஜாங்கலன் என்கிற சாகல்ய ரிஷிகுமாரன் தன் தாய் தந்தையர்களுக்
கும் பிதுர்காரியத்தைச் செய்து முடித்தான். மறுநாள் அஸ்திகளை
யெடுத்துக்கொண்டு ஆலாசியம் போய் அங்கிருந்து உடனே இராமேசு
வரம் போய் முனிவர்சொன்ன மாதிரியாகத் தாய்தந்தையர்களுடைய
அஸ்திகளை அங்கே புதைத்து, ஒருவருஷம் தங்கியிருந்து மாசிகமுத
லான சிராத்தங்களையும், ஆப்திகசிராத்தத்தையும் செய்து முடித்
தான். அன்றையதினம் இராத்திரியில், சொற்பனத்தில் தன் தாய்
தந்தையர்கள் சங்கு சக்கிர கதாதாரிகளாயும், தாமரைமாலை, துளசி
மாலை, மகரகுண்டலம், கௌஸ்துப மிவைகளை யணிந்தவர்களாயும்,
அரையில் பீதாம்பரந் தரித்தவர்களாகவும், கருடா ரூடர்களாகவும்
வரக்கண்டு, ஆனந்தம் பொங்கித் தன் ஆச்ரமம் திரும்பிவந்து தான்
சொற்பனத்தில் கண்ட சமாசாரத்தை அங்குள்ள ரிஷிகளுக்குத்தெரிவி
த்தான். ரிஷிகளும் அதுகேட்டுச் சந்தோஷ மடைந்தார்கள். பிறகு
அந்த ரிஷிகளெல்லோரும் சங்கரராஜனைக்கண்டு, அதிககோபங்கொ
ண்டு, மஹாமூடனான பாண்டியராஜனே! முரட்டுத்தனமாய் ஸ்திரீ
ஹத்தியையும், பிரமஹத்தியையுஞ்செய்த நீ அக்கினியில் விழுந்திறக்
காமல் பதினாயிரம் பிராயச்சித்தம் பண்ணிக்கொண்டாலு முனக்குச்
சுத்தியேகிடையாது. உனனோடு பேசினதினாலேயே பதினாயிரம் பிரம
ஹத்தி யெங்களுக்கு வந்துவிடும். பாண்டியகுலத்தைக் கெடுத்த மஹா
பாபீ, நீ யெங்கள் முன் நில்லாதே; ஓடிப்போ." என்று கடோமாய்ப்
பேசித்துரத்தினார்கள். அதுகேட்ட சங்கரராஜனும் "ஐயா! முனிவ
ர்களே! தங்களுக்கு முன்னாலே தாங்கள் சொன்னபடியே நெருப்பில்
விழுந்து சாகததயாராயிருககிறேன். அப்படி விழுந்த பிறகாவது என
க்குப் பிரமஹத்தி நீங்கும்படி நீங்களெல்லோரும் அனுக்கிரகம் பண்
ணவேண்டும்" என்று நயந்து சொல்லிப் பின்பு மந்திரிகளைப்பார்த்து
"ஓ மந்திரிகளே! நான் யோசியாமல் நரகத்தைக் கொடுக்கும்படியான
பிரமஹத்தியையும், ஸ்திரீஹத்தியையும் பண்ணிவிட்டேன். இந்தப்
பாதகங்கள் நீங்கும்படியாக இந்த ரிஷீசுவரர்கள் சொன்னபடியே
யெரிகிற அக்கினியில் என் சரீரத்தைப் போட்டு பிராணனைவிடப்
போகிறேன், ஆகையால் சீக்கிரத்தில் காஷ்டங் கொண்டுவந்து அக்
கினி மூட்டுங்கள். என்னுடைய புத்திரனாகிய சுருசி என்பவனு
க்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்துவையுங்கள். நான் போகிறேனே
யென்று மனவருத்தப் படாதேயுங்கள். 'விதியை வெல்ல முடி
யுமா?" என்று சொன்னவுடனே மந்திரிக ளெல்லாருங்

கேட்டு மனம்நொந்து "34 சத்துருக்களிடத்திலும் பிரியமாயிருக்கிற
பாண்டியநாட்டரசனே! இதுவரையில் எங்களைப்பரிபாலனம்பண்ணி
வந்தீர். அப்பேர்ப்பட்ட உம்மைவிட்டு அமராபதிக்குச் சமானமான
பட்டணத்துக்கு நாங்கள் தனிமையாகப் போகமாட்டோம். ஆகை
யால் நாங்களும் உமக்காக வளர்த்ததீயில் விழுந்துபிராணனைவிட்டு விடு
கிறோம்" என்று அழுது புலம்பினதைக்கேட்ட சங்கரராஜனும், "மந்
திரிகளே ! மஹாபாதகம் பண்ணின என்னால் உங்களுக்கென்ன பிர
யோஜனம்? ஐயோ! சிம்மாசனம்ஏறுவதற்குஅநருகனுய்விட்டேனே.
இந்த நாலுசமுத்திரத்திற்குட்பட்ட பூமியைப் பரிபாலனம் பண்ணு
வதற்கு என்பிள்ளையைச்சிம்மாசனமேற்றிவையுங்கள். மந்திரிகளே!
தாமதம்பண்ணுவதில் பிரயோசனமில்லை. சீக்கிரம் அக்கினியை மூட்
டுங்கள்" என்று சமாதானப்படுத்தினதின்பேரில், மந்திரிகளரசன்
சொற்படி காஷ்டங்களைக் கொண்டுவந்து அக்கினி மூட்டினார்கள்.
உடனேபாண்டியர்ராஜன் ஸ்நானம் பண்ணி, ஆசமனஞ்செய்து பரிசுத்
தனுகி, அக்கினியையும், ரிஷீசுவரர்களையும் வலம் வந்து, அவர்களை
நமஸ்கரித்து, உமாபதியாகிய பரமசிவனைத் தியானித்துத் தைரியத்
தைவிடாமல் அக்கினியில் குதிக்க யத்தனம்பண்ணினான். அப்பொ
ழுதுரிஷிகளெல்லாருங் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே, ஆகாசத்
தில் ஒரு அசரீரிவாக்குத் தோன்றி, "ஏ! சங்கரராஜனே! அக்கினியில்
விழாதே ! பிரமஹத்தி பயம் உனக்கு வேண்டியதில்லை. இரகசியமா
யும், வேத சம்மதமாயுமிருக்கிற ஒரு உபாயஞ் சொல்லுகிறேன்; ஜாக்
கிரதையாய்க்கேளு. தெட்சண சமுத்திரக்கரையில் கந்தமாதன பர்வ
தத்தில் பாபவிநாசனமாயும், புண்ணியப் பிரதமாயுமிருக்கிற இராம
சேதுவில் தசரதராமனால் பிரதிஷ்டை பண்ணப்பட்ட இராமலிங்க
மென்கிற ஒரு சிவலிங்கமிருக்கிறது. நீ ஒரு வருஷகாலம் பக்தி பூர்வ
மாக அந்தச் சிவலிங்கத்தைத் திரிகாலங்களிலும் பிரதட்சண நமஸ்கா
ரம் செய். அந்த லிங்கத்துக்குத் தினம்தோறும் இரண்டு பாரம் பசு
வின் நெய், இரண்டுபாரம் பசுவின் பால், பதக்குத்தேன் இவைகளால்
மஹாபிஷேகஞ்செய்வித்து, சந்தன, அகிரு, கற்பூரங்களைச் சாத்தி, நல்
லெண்ணெயால் தீபமேற்றி, பாயசம் முதலான நானாவித நைவேத்தி
யங்கள் செய்தால் ஸ்திரீஹத்தி, பிரமஹத்தி யிவைகளிரண்டும் அந்த
க்ஷணமே நசித்துப்போய் விடுகின்றன. இராமநாதரைக்கண்ட மாத்
திரத்தில் நூறுபுருஷஹத்தியும், பதினாயிரம் பிரமஹத்தியும், பதினா
யிரம் சுராபான தோஷமும், பதினாயிரம் சொர்ணஸ்தேய தோஷ

மும், பதினாயிரம்குருபத்தினி கமனதோஷமும், இவர்களோடு சேர்ந்ததனாலுண்டான தோஷமும் இந்தப் பஞ்சமஹா பாதகங்களுக்குச் சமானமான இதரதோஷங்களும் உடனே பஸ்மமாய்ப்போய்விடுகின்றன. இராமநாதசேவை மனிதர்களுக்குக் கிடைக்குமானால் கங்கை, கயை, பிரயாகைமுதலான தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம்பண்ணுவானேன்? யாகங்கள் தான் செய்வானேன்? ஆகையால் அரசனே! உடனே புறப்பட்டு இராமசேதுவுக்குப்போய்,இராமநாதரைச் சேவைசெய். தாமதம் பண்ணாதே. சீக்கிரம் புறப்படு" என்றுசொல்லி முடித்தது. அது கேட்ட ரிஷிகளெல்லாரும் இராஜனைப்பார்த்து "ஐயா! இராமநாதருடைய மகிமையை யறியாமல் நாங்கள் அக்கினிப் பிரவேசத்தைப் பிராயச்சித்தமாக விதித்தோம். இப்பொழுது அசரீரிவாக்கு விதித்தபடி நீர் இராமசேதுவுக்குப்போம்" என்று அரசனைத் துரிதப்படுத்தினார்கள். உடனே அரசனும்தன்னுடைய சதுரங்க பலத்தையும் ஊருக்கு அனுப்பிவிட்டு, ரிஷிகளை நமஸ்கரித்துக் கொஞ்ச சைனியத்தோடும், ஏராளமான பணத்தை யெடுத்துக்கொண்டும், அதிக சந்தோஷத்தோடுங்கூடக் கந்தமாதனம் போய்ச்சேர்ந்து, முக்தியைக்கொடுக்கும்படியான இராமசேதுவில் ஒருவருஷந்தங்கி, ஏகவாரம் போஜனஞ்செய்து, கோபத்தையும் இந்திரியங்களையுமடக்கி, மூன்று காலமும் பக்தியோடுகூடஇராமநாதரைச் சேவித்து, அசரீரிவாக்குச் சொன்னபடி தினந்தோறும்,இராமநாதருக்கு மஹாபிஷேகஞ்செய்வித்து,தனுஷ்கோடியில் நித்தியமும் ஸ்நானஞ்செய்து, பிரதிதினமும் பிராமணர்களுக்கு அன்னம்போட்டு,இராமநாதருக்குப் பத்துப்பாரம் திரவியங் கொடுத்து ஆராதனைசெய்து வந்தான். இப்படி ஒருவருஷமான பின் இராஜனுக்குப் பாபம் நீங்கிப் பரிசுத்தமுண்டானதின் பேரில், அந்த அரசன் அதிக சந்தோஷப்பட்டு கிருபாநிதியான இராமநாதரை, அந்த அரசன் ஸ்தோத்திரம் பண்ண ஆரம்பித்தான்:—

"உமாபதியாயும்,ஈசானராயும், ருத்திரராயுமிருக்கிற ராமநாதரே யுமக்கு நமஸ்காரம்! திரிபுரத்தை யெரித்தவராயும், காளகூடத்தைப் பானம்பண்ணினவராயுமிருக்கிற மஹாதேவா! என்பேரில் கிருபைகூர்ந்து என் பிரமஹத்தியை நீக்கி என்னைக்காத்தருளவேண்டும். ஏ! கங்காதரா! விரூபாட்சா! திரிநேத்திரா! கருணைக்கடலே! இராமநாதா! எனக்குவந்திருக்கிற ஸ்திரீஹத்தி தோஷத்தை நீக்கிக் காத்தருளும். காமாரி! பக்தர்கள் கேட்டதை யெல்லாங்கொடுக்கும் இராமநாதா! என்னுடைய பாபத்தை யெல்லாம் நீக்கி யென்பேரில் தயவுவை

த்துக்காப்பாற்றும். தூர்ஜடீ! மார்க்கண்டேயருக்கு அபயங்கொடுத்து மிருத்தியுவை ஜயித்த பரமசிவா! என்னிடத்தில் கடாக்ஷம்வைத்து என்னைப் பரிசுத்தனாக்கும். ருத்திராட்சமாலை யணிந்தவராயும், சந்திரனைச் சிரசில் தரித்தவராயும், பார்வதிக்குப் பாதிசரீரத்தைக்கொடுத்தவராயுமிருக்கிற சங்கரா! உமக்கு வந்தனம். என்னை யெப்பொழுதும் பாபந் தீண்டாதவனாகச்செய்யும். வேதோக்தமான ஆசாரானுஷ்டானத்துக் கருகனாகசசெய்யும். சூரியனுடைய பல்லையுடைத்தவராயும், ஸரஸ்வதியினுடைய மூக்கை அறுத்தவராயுமிருக்கிற இராமேசுவரா! உமக்குநமஸ்காரம். சச்சிதாநந்தசொரூபராயும், ஆதியந்த மற்றவராயும, விருஷபதுவஜராயுமிருககிற உமக்கு அடிக்கடி வந்தனம்செய்கிறேன். என்னுடைய பாபங்களெல்லாம் நசித்துப்போகட்டும்" என்று பக்தியோடுகூட இராமநாத தேவனை ஸ்தோத்திரம் பண்ணினபொழுது, அரசனுடைய முகத்திலிருந்து கறுத்த வஸ்திர மூடுத்ததாயும், மிகச் சிவந்ததாயுமிருந்த பிரமஹத்தியானது வெளிப்பட்டது. அப்படி வந்த பிரமஹத்தியைப் பைரவரானவர் பரமசிவனுடைய உத்தரவினால் தன் சூலத்தினால் அடித்துக்கொன்றார். உடனே இராமநாதரானவர் ஸ்தோத்திரம் பண்ணின சங்கர ராஜாவைப் பார்த்து, "பாண்டியராஜனே! நீ செய்த ஸ்தோத்திரத்தினால் நானுனக்குப பிரஸன்னமாய்விட்டேன். உனக்கு வந்திருந்த ஸ்திரீஹத்தி, பிரமஹத்தியாகிய இரண்டு தோஷங்களும் நீங்கிப பரிசுத்தனாய்விட்டாய். நீ முன்போல இராஜ்யபரிபாலனம் செய்யலாம். எவர்கள இந்த க்ஷேத்திரத்தில் என்னைத் துதிக்கிறார்களோ அவர்கள செய்த பதினாயிரம் பிரமஹதத்தி தோஷங்களையும் இதர தோஷங்களையும் நான் நாசம் பண்ணிவிடுவதில் ஆக்ஷேபனையில்லை. அரசனே கேள், என்னை யாராதிக்கிறவர்களுக்கு மறுபிறப்பே கிடையாது. என்னுடைய சாயுஜ்யத்தையே அடைவார்கள. நீ செய்த இந்த ஸ்தோத்திரங்களால் யார் என்னைத் துதிக்கிறார்களோ அவர்களுடைய மஹாபாதகக் கூட்டங்களை நான் நீககிவிடுவேன். மஹாராஜாவே! நீ செய்த பக்தியாலும் ஸ்தோஸ்திரங்களாலும் நான் திருபதி யடைந்திருக்கிறபடியால் உனக்கு வேண்டிய வரங்களைக் கேள்" என்று சொன்ன இராமநாதரைப் பார்த்துச் சங்கரராஜனானவன் "மஹாபிரபோ! தங்களைக் கண்டமாத்திரத்திலேயே நான்கிருதார்த்தனாய்விட்டேன். மிருகண்டு மஹாரிஷியின் பயத்தையும், துக்கத்தையும் நீக்கின உமதுபாதாரவிந்தங்களை நான் கண்டதே பெரியபாககியம். எனக்கு வேறேவரங்கள்

வேண்டுவதில்லை. ஆனாலும் உம்முடைய பாதாரவிந்தங்களில் சலன மற்ற பக்தி கிடைக்கவேண்டும். மறுபடியும் நான் தாயார் வயிற்றில் பிறக்கப்படாது. நான்செய்த ஸ்தோத்திரத்தைப்படிப்பவர்களுக்குச் சகல பாபங்களும் நீங்கி, உம்மைச் சேவைசெய்த பலன் கிடைக்க வேண்டும். இந்த மூன்று வரங்களை யருளிக்காக்கவேண்டும்'' என்று சொன்னான்.அப்படியே ஆகட்டுமென்று அநுக்கிரகம்பண்ணி இராம நாதரானவர் லிங்கத்தில் அந்தர்த்தான மடைந்துவிட்டார். இராஜன் இராமநாதரிடத்தில் அநுக்கிரகம் பெற்றுக் கிருதார்த்தனாய்விட்டோ மென்று எண்ணிக்கொண்டு தன் சைனியத்தோடு கூடச் சந்தோஷத் தோடு புறப்பட்டுக், காட்டிலிருந்த மஹாரிஷிகளுக்குச் சமாசார மெல்லாஞ் சொல்லித் தன் பட்டணம் போய்ச்சேர்ந்து, அந்த ரிஷி களால் மறுபடியும் பட்டாபிஷேகம் பண்ணப்பட்டுத் தன் 'புத்திர களத்திராதிகளோடும் மந்திரிகளோடும் சத்துரு பயமற்று வெகுகா லம் இராஜ்யபரிபாலனம் பண்ணிக்கொண்டுவந்தான். பிறகு அந்திய காலத்தில் இராமநாதரைத் தியானித்துக்கொண்டு சரீரத்தைவிட்டு நீங்கி இராமநாதருடைய சாயுஜ்யத்தை யடைந்தான்.

கேளுங்கள் முனீசுவரர்களே! இப்படியாக இராமநாதருடைய வைபவத்தையும், சங்கரராஜனுடைய புண்ணிய சரித்திரத்தையும் சொல்லிவிட்டேன். இந்த அத்தியாயத்தைச் சிரத்தையோடு படிப்ப வரும், கேட்பவரும், சகல பாபங்களினின்றும் முக்தர்களாகி இராம நாதருடைய சாயுஜ்யத்தை யடைவார்.

நாற்பத்தெட்டாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

நாற்பத்தொன்பதாவது

இராமநாதர் ஸ்தோத்திரங்கூறின

அத்தியாயம்.

கேளுங்கள் ரிஷீசுவரர்களே; மஹாபுண்ணியமான இராமநாதருடைய ஸ்தோத்திராத்தியாயத்தைச் சொல்லுகிறேன். ஸ்ரீராமன் தான் பிரதிஷ்டைபண்ணின இராமநாத லிங்கத்தை ஸ்தோத்திரம் பண்ணினார். அப்படியே லட்சுமணன், சீதை, சுக்கிரீவன் முதலான வானரங்கள், பிரமா முதலான தேவர்கள், அகஸ்தியர் முதலான ரிஷிகள், இவர்களெல்லோருந் தனித்தனியே இராமநாதரைப் பக்தியுடன் ஸ்தோத்திரம் பண்ணினதைச் சொல்லுகிறேன். ஆதரவுடன் கேளுங்கள்.

இராமர் செய்த ஸ்தோத்திரம்:—"மஹாத்மாவாயும், மஹாமாயியாயும், சூலியாயும், தன்னுடைய பாதாம்புயங்களில் பக்திசெய்கிறவர்களுடைய துக்கங்களை நீக்குகிறவராயும், சர்வத்தையும் அழிக்கிறவராயும் இருக்கிற உமக்கு நமஸ்காரம். தேவாதிதேவராயும், சாட்சியாயும், வேதாந்தவேத்தியராயும், யோகிகளுக்குத்தத்துவத்தை யுபதேசிக்கின்றவராயும், சதாநந்த பரிபூரணராயும், உலகத்துக்கெல்லாம் நாதராயும், சம்புவாயுமிருக்கிற இராமநாதருக்கு நமஸ்காரம். பக்தர்களுடைய பயத்தைப் போக்குவதான பாதாம்புயத் தூளிகளோடு கூடினவராயும், எல்லாவற்றுக்கும் நாயகராயும், சாக்ஷாத்பரமாத்வாயுமிருக்கிறஉமக்குநமஸ்காரம். ஆச்சரியகரமான வீரியத்தோடு கூடினவராயும், மஹாபாதக நாசனராயும், காலகாலராயும், காலனுயும், காலாதீதராயுமிருக்கிற உமக்குவந்தனம். அவித்தையை நாசம் பண்ணுகிறவராயும், பாபத்தைச் சங்கரிக்கிறவராயும், சம்சார தாபத்தை யடைந்தவர்களுடைய துக்கத்தைப்போக்குகிறவராயுமிருக்கிற உமக்குவந்தனம். என்னுடைய பிரமஹத்தியை நாசம்பண்ணினவராயும், விஷபானம் பண்ணினவராயுமிருக்கிற உமக்கு வந்தனம். பார்வதீநாதா! கைலாசவாசா! அவ்யயா! உமக்கு வந்தனம். கங்காதரா! விருபட்சா! சகலமான ஆபத்துகளினின்றும் என்னைக் காத்தருள வேண்டும். பினாகத்தைக் கையிலேந்தினவராயும், மன்மதனை யெரித்

தவராயுமிருக்கிற உமக்கு நான் எக்காலத்திலும், எந்தநிலைமையிலும் அடிக்கடி நமஸ்காரம் பண்ணுகிறேன்."

இலட்சுமணர்செய்த ஸ்தோத்திரம்:—"திரிபுரத்தை யெரித்தவராயும், பார்வதிக்குப் பிராணநாதராயும், கணேசர், ஸ்கந்தர் இவர்களைப் புத்திரர்களாகப் பெற்றவராயும், சூரியன், சந்திரன், அக்கினி இவர்களை நேத்திரமாகக் கொண்டவராயும், கபர்த்தியாயும், இராமநாதராயுமிருக்கிற உமக்கு வந்தனம், வந்தனம். ஸோமராயும், மார்க்கண்டேயருடையபயத்தைத் தீர்த்தவராயும், சகல பிரபஞ்ச சிருஷ்டி ஸ்திதி சம்ஹாரங்களுக்குக் காரணமாயும், சிவனுமிருக்கிற உமக்கு நமஸ்காரம். உக்கிரராயும், பீமராயும், மஹாதேவராயும், சாக்ஷியாயும் ஸர்வக்ஞராயும், வரேண்யராயும், வரமாயும், வரத்தைக் கொடுக்கிறவராயுமிருக்கிறஉமக்குநமஸ்காரம். ஸ்ரீகண்டராயும், பஞ்ச மஹாபாதகங்களைத் தொலைக்கிறவீராயும், சச்சிதானந்த சொரூபராயுமிருக்கிற உமக்கு வந்தனம். ஸம்ஸார ரோகத்தை நிவர்த்தி பண்ணுகிறவரும், ஸ்தாயுக்களுக்கெல்லாம் பதியானவராயும், தஸ்கரார்களுக்கெல்லாம் பதியாயும், வனங்களுக்குப் பதியாயும், விசுவசொரூபியாயும், விசுவ சாட்சியாயுமிருக்கிற உமக்கு நமஸ்காரம். சம்புவே! என்னுடைய கர்மவசத்தால் எந்த ஜன்மமெடுத்தாலும்அந்தந்த ஜன்மத்தில் உமது பாதார விந்தத்தில் எனக்குப் பக்தியிருக்கவேண்டும். உம்முடைய கிருபையால் என்மனது துன்மார்க்கத்தில் செல்லாமல், சன்மார்க்கத்திலேயே செல்லவேண்டும். உமக்கு நமஸ்காரம், நமஸ்காரம்."

சீதைசெய்த ஸ்தோத்திரம்—"பரமகாரணா! சங்கரா! தூர்ஜடி! பார்வதியினுடைய ஸ்தனகுங்குமத்தால் விளங்குகிறவரே! பரபுருஷரிடத்தில் என் புத்தி செல்லாமல் என்னுடைய நாயகனிடத்திலேயே என் சித்தமிருக்கும்படி யநுக்கிரகம் பண்ணவேண்டும். கங்காதரா! விருபாட்சா! நீலலோகிதா! சங்கரா! இராமநாதா! உமக்கு நமஸ்காரம்! கருணாமூர்த்தியே யென்னைக் காத்தருளவேண்டும். தேவதேவேசா! கருணைக்கடலே! சம்சாரத்தில் பயமடைந்தவர்களுக்குச் சம்சாரபயத்தை நீக்குகிறவரே! வந்தனம்; வந்தனம்; வந்தனம். நாதா! சம்பூ! ஜகத்பிரசித்தரான மார்க்கண்டேயரானவர் உம்முடையசரணாரவிந்த பக்திபண்ணின படியால் எமபயத்தை உதறி நித்தியத்துவத்தை யடைந்தார். பரேசா! உம்மை ஆச்ரயித்தால் எதுதான் கைகூடிவராது? பரமானந்தா! சரணாகத பாலகா! பரேசா! எப்பொழுதுமென

க்குப் பதிவிரதாதர்பத்தைக்கொடுத்து இரட்சியும். உமக்குவந்தனம், வந்தனம்."

சுக்ரீவன்பண்ணின ஸ்தோத்திரம்—"ஜன்மமிருத்தியு ஜரைகளாகிய பயத்தோடு கூடியதும், புத்திர தாரதன க்ஷேத்திரங்களாகிய அலைகள் மோதுகிறதும், பிரமாண்டமுழுதும் முழுகிக்கிடக்கிறதுமாகிய சம்சாரசாகரத்தில் விழுந்து கரையேற வழிதெரியாமல் அழுது கொண்டும், ஏழையாயும், விஷயங்களாகிற துஷ்டஜந்துக்களை கண்டு பயப்பட்டுக்கொண்டும், வியாதிகளாகிற மீன்களால் துன்பப்பட்டுக் கொண்டி ருக்கிற என்னை இராமநாதா! நீர் காத்தருளவேண்டும். உமக்கு வந்தனம், வந்தனம்."

அநுமார் செய்த ஸ்தோத்திரம்—"தேவதேவா! ஜகந்நாதா! கிருபாநிதியே! இராமநாதா! உமக்கு வந்தனம். உம்முடைய பாதாரவிந்தங்களில் எனக்குச் சலனமற்ற பக்தியிருக்கவேண்டும். எவர் இல்லாமல் உலகம்கிடையாதோ, எவர் இல்லாமல் உலகத்துக்கும் பிரகாசமில்லையோ, அப்பேர்ப்பட்ட சததாயும், சித்தாயு மிருக்கிற இராமநாதரான உமக்கு நமஸ்காரம்."

அங்கதன் பண்ணின ஸ்தோத்திரம்—"எவருடைய பிரகாசத்தால் உலகம் விளங்குகிறதோ, எவருடைய பிரகாசமில்லாமல்உலகம் விளங்கவில்லையோ, அப்பேர்ப்பட்ட இராமநாதராயும், சம்புவாயு மிருக்கிற உமக்கு நமஸ்காரம்."

• ஜாம்பவான் செய்த ஸ்தோத்திரம்—"எவருடைய ஆனந்தமானது உண்மையாக ஸர்வானந்தமாய் விளங்குகிறதோ அந்தப் பிரமாநந்த சொரூபராகிய இராமநாதருக்கு நமஸ்காரம்."

நீலன் பண்ணின ஸ்தோத்திரம்—"எந்த வஸ்துவானது தேசகால திக்குப்பேதங்களால் வேறுபடாமல், அத்துவைதமா யிருக்கிறதோ அந்த வஸ்துவான இராமநாதருக்கு நமஸ்காரம்."

நளன்செய்த ஸ்தோத்திரம்—"பிரம, விஷ்ணு, மஹேசன் முதலானவர்களெல்லோரும் எவருடைய மாயையால் தோன்றினார்களோ அந்த மாயைக் குட்படாதவரான இராமநாதராகிய உமக்கு நமஸ்காரம்."

குமுதன் செய்த ஸ்தோத்திரம்—"எவருடைய சொரூபத்தை யறியாமல் பிரதானத்தைக் காரணமென்று சொல்லுகிறார்களோ அந்தப் பிரதானத்துக்கும் காரணராயிருக்கிற இராமநாதா! உமக்கு நமஸ்காரம்."

பனசன் பண்ணின ஸ்தோத்திரம்—"எவருடைய அவித்தையாலே ஜாக்கிர, சொற்பன, ஸுஷுப்தி முதலான அவஸ்தைகளுண்டாகின்றனவோ, எவருக்கு அந்த ஜாக்கிராதி அவஸ்தைகள் கிடையாவோ, எவர் ஞானசொரூபியோ, அப்பேர்ப்பட்ட உமக்கு நமஸ்காரம்.

கஜன் செய்த ஸ்தோத்திரம்—"எவருடைய சொரூபத்தை யறியாமல் ஈன தார்க்கிகர்களான வைசேஷிகர்கள் காரியங்களுக்கெல்லாம் பரமாணுவைக் காரணமாகக் கற்பித்துக்கொள்ளுகிறார்களோ அப்பேர்ப்பட்ட பரமாணுக்களுக்கும் காரணபூதராய்ப், பரமானந்த சொரூபராய்ச் சர்வசாட்சியாய் விளங்காநின்ற இராமநாதா! உம்மை ஆத்ம சொரூபியாக நான் எப்பொழுதும் வணங்குகிறேன்."

கவாக்ஷன் செய்த ஸ்தோத்திரம்—"அஞ்ஞானபாசத்தால் கட்டுண்டிருக்கிற பசுக்களின் பாசமோசனம் செய்கிறவராயும், சாந்தராயும், சிவனாயும், இராமநாதராயு மிருக்கிற உம்மைச் சரணமடைகிறேன்."

கவயன் பண்ணின ஸ்தோத்திரம்—"தன்னிடத்தில் ஆரோபணம் பண்ணப்பட்ட ஜகத்துக்கு ஆதாரபூதராயும், சந்திரசூடராயும், உமாபதியாயும், சம்சாரமாகிற ரோகத்துக்கு ஔஷதமாயுமிருக்கிற இராமநாதா! உம்மை வணங்குகிறேன்."

சரபன் செய்த ஸ்தோத்திரம்—"எதையறியாமல் அந்தக்கரணத்தை ஆத்மாவென்று மூடர்கள் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்களோ அப்பேர்ப்பட்ட ஆத்மாவாயிருக்கிற இராமநாதா உமக்கு நமஸ்காரம் பண்ணுகிறேன்."

கந்தமாதனன் செய்த துதி—"உமாநாதராயும், கண நாதராயும், திரியம்பகராயும், ஜகதீசுவரராயுமிருக்கிற இராமநாதா! என்னுடைய சமஸ்தபாபங்களும் நீங்கி நான் பரிசுத்தனாவதற்காக உம்மை உபாசிக்கிறேன்."

வானரக்கூட்டங்கள் செய்த துதி—"பிரபுவே! இழிவும், உயர்வுமான யோனிகளில் ஜனித்துக், கும்பீபாகாதி நரகங்களில் விழுந்து, கர்மசேஷத்தால் மறுபடியும் ஈனயோனிகளிற் பிறந்து, இவ்விதமாகச் சம்சாரத்தில் விழுந்து கதியற்று, அலறித் தவிக்கின்ற எங்களை, தயாசிந்துவே! மகேசுவரா! இராமநாதா! காத்தருளவேண்டும்."

விபீஷணர் பண்ணின ஸ்தோத்திரம்—"சப்புவே! ஜனங்கள் சஞ்சரிக்கும் வழியற்றதாயும், வியாதிகளாகிற திருடர்களும் சிங்கங்களும் நிறைந்ததும், ஜன்மமாகிற புலியோடு கூடினதும், லயம் என்கிற பாம்போடு கூடியதும், பாலியம், யௌவனம், வார்த்தகம் என்கிற இருண்ட கிணறுகளுள்ளதாயும், கோபம், பொறாமை, பேராசை ஆகிய காட்டுத்தீயை யுடையதாயும், இந்திரிய சுகங்களென்கிற குரூர பர்வதங்களுள்ளதாயும், பயம், துக்கமென்கிற முட்கள் நிறைந்ததாயுமிருக்கிற சம்சாரமாகிற காட்டின் நடுவில் அகப்பட்டுக் கதியில்லாமல் தியங்கிக்கொண்டிருக்கிற எனக்கு நல்லவழி காட்டியருளும்."

விபீஷணன் மந்திரிகள் செய்த துதி—"வரதராயும், வரேண்யராயும், திரிநேத்திரராயும், திரிசூலியாயும், யோகிகளால் தியானம் பண்ணத்தக்கவராயும், நித்தியராயுமிருக்கிற இராமநாதா! உமக்கு வந்தனம்."

பிரமா செய்த துதி—"லோகநாதராயும், சம்புவாயும், சருவேசருமாயிருக்கிற இராமநாதா! உமக்கு நமஸ்காரம். தயவுசெய்து என்னுடைய அவித்தையை நீக்கிவிடும்."

• இந்திரன் செய்த ஸ்துதி—"இராமநாதா! ஜகன்மாதாவாயும், வேதசொரூபியாயுமிருக்கிற உமாதேவியைச் சக்தியாகப்பெற்றிருக்கிற உமக்கு நமஸ்காரம்."

யமதருமராஜன் செய்த ஸ்துதி—"கணேசரையும், ஸ்கந்தரையும், புத்திரர்களாகவும், விருஷபத்தை வாகனமாகவுங் கொண்ட இராமநாதா! என்னுடைய அஞ்ஞானமெல்லாம் நீங்குவதற்காக உம்மை நமஸ்கரிக்கிறேன்."

வருணன் செய்த ஸ்துதி—"மிருகண்டு புத்திரரான மார்க்கண்டேயர் யாரைப்பூஜைசெய்து மிருத்யுவை ஜயித்தாரோ அப்படிப்பட்ட மிருத்தியுஞ்செயரான இராமநாதா! உம்மை இருதயத்தில தியானம பண்ணி உபாசிக்கிறேன்."

குபேரன் செய்த ஸ்துதி—"ஈசுவரராயும், கர்ணகுண்டலமணிந்தவராயும், செம்பஞ்சுக்குழம்புபோலச் செவந்த நிறமுடையவராயும் இருக்கிற இராமநாதா! உமக்கு வந்தனம்."

சூரியன் செய்த ஸ்துதி—"திரியம்பகா! மஹாதேவா! இராமநாதா! தட்சயாகத்தை யழித்த உமக்கு நமஸ்காரம். என்னைக் காத்தருளும்."

சந்திரன் செய்த ஸ்துதி—"விபூதியணிந்தவராயும், கையில் சூலமேந்தினவராயும், சர்ப்பமாலை பூண்டவராயும், தயாநிதியாயும், மஹாமயானத்தில் வாசம் பண்ணுகிறவராயுமிருக்கிற இராமநாதா! உமக்கு நமஸ்காரம்."

அக்கினிதேவன் துதித்தது—"இந்திராதி சகல தேவர்களாலுஞ் சேவிக்கப்பட்ட பாதாம்புயத்தை யுடையவராயும், திக்குகளை வஸ்திரமாயுடையவராயும், சுத்தராயுமிருக்கிற இராமநாதா! உமக்கு நமஸ்காரம்."

வாயுதேவன் செய்த துதி—"ஹரராயும், ஹரிசொரூபராயும், புலித்தோலை வஸ்திரமாகத் தரித்தவராயுமிருக்கிற இராமநாதா! உமக்கு நமஸ்காரம்."

பிருஹஸ்பதி செய்த துதி—"அகங்காரத்துக்குச் சாட்சிபூதராயும், பிரத்தியக்கு அத்துவைத வஸ்துவாயுமிருக்கிற இராமநாதா! உமக்கு நமஸ்காரம். என்னுடைய அஞ்ஞானத்தை நீக்கிக் காத்தருளவேண்டும்."

சுக்கிரன் பண்ணின துதி—"வஞ்சர்களுக்கு எளிதிலகப்படாதவராயும், மஹா மந்திரார்த்த சொரூபியாயும், துவைதமற்றவராயும், சம்புவாயுமிருக்கிற இராமநாதா! உமக்கு நமஸ்காரம்."

அச்வனி தேவதைகள் செய்த துதி—"யோகிகளுடைய இருதயத்தில் ஆத்மசொரூபியாய் எப்பொழுதும் விளங்குகிறவராயும், இதர ஒளியால் அறியப்படாதவராயுமிருக்கிற இராமநாதா! உமக்கு வந்தனம்."

கந்தர்வர்கள் செய்த துதி—"இராமநாதா அபாரமான துக்கத்தால் நிறைந்த சம்சார சாகரத்தில் முழுகிக் கிடக்கிற எங்களுக்கு உம்மைத்தவிர வேறு கதிகிடையாது."

கின்னரர்கள் செய்த துதி "இராமநாதா! வியாதிகளாகிற புலிகளால் பயங்கரமான சம்சாரமாகிற காட்டில் உம்மைத்தவிர எங்களுக்கு வழிகாட்டுகிறவர் யார்?"

யக்ஷர் செய்த துதி—"எப்பொழுதும் இந்திரியங்களாகிற சத்துருக்கள் செய்கிற துன்பம் சகிக்கமுடியாது. தூர்ஜடீ! அந்த இந்திரியங்களை ஜெயிக்க நீர் எங்களுக்கு உதவி செய்தருளவேண்டும்."

நாகர் செய்த துதி—"அம்பிகாபதியான இராமநாதா! அற்ப புத்தியுள்ள நாங்கள் அசிந்திய மகிமையுடைய உம்மை ஸ்தோத்திரம்பண்ண எப்படிச் சக்தியுள்ளவர்களா யிருக்கக்கூடும்?"

கிம்புருஷர் செய்த துதி—"இராமநாதா! உமக்கு வந்தனஞ் பண்ணுகிறோம். நானாயோனிகளில் பிறப்பதையும், எங்களுடைய அஞ்ஞானத்தையும் நீக்கிவிடவேண்டும்."

வித்தியாதரர் செய்த துதி—"விருஷபதுவஜராயும், அம்பிகாபதியாயும், மாயாசம்பந்தமற்றவராயும், மஹாத்மாவாயுமிருக்கிற இராமநாதா! உமக்கு வந்தனம். கருணைசெய்தருளும்."

வசுக்கள் செய்த துதி—"இராமநாதா! பிரமதகணங்களுக்கதிபதியாயும், பிரமதகணங்களால் பூஜிக்கப்பட்ட பாதாம்புயத்தையுடையவராயும், கங்காதரராயும், இரகசியமானவராயுமிருக்கிற உமக்கு வந்தனம். எங்களை எப்பொழுதுங் காத்தருளும்."

விசுவேதேவர்கள் செய்த துதி—"ஞானமொன்றையே பற்றியிருக்கிற யோகிகளுக்கு முக்தியைக் கொடுக்கிறவராயும், ஸர்ம்பராயும், சங்கரராயுமிருக்கிற இராமநாதா! உமக்கு நமஸ்காரம். எங்களைக் காத்தருளும்."

மருத்துக்கள் செய்த துதி—"தத்துவங்களெல்லாவற்றுக்கும் பரதத்துவமாயும், உண்மையான தத்துவமாயும், சுவயப்பிரகாசராயும், சம்புவாயுமிருக்கிற இராமநாதா! உமக்கு நமஸ்காரம்."

சாத்தியர்கள் செய்த துதி—"தன்னைத் தவிர வேறு இல்லாதவராயும், ஜகத்துக்குச் சத்தைக்கொடுத்தவராயும், மாயையை நீக்குகிறவராயுமிருக்கிற இராமநாதா! உமக்கு நமஸ்காரம்."

தேவர்களெல்லோரும் செய்த துதி—"சச்சிதானந்தசொரூபராயும், துவைதமற்றவராயும், சுவயம்பிரகாசராயும், ஆத்மசொரூபராயும், ஆதிமத்தியாந்த வர்ஜிதராயும், விகாரமற்றவராயும், பற்றற்றவராயும், பரிசுத்தராயும், நித்தியராயும், ஆகாசாதி

பிரபஞ்சங்களுக்குச் சாட்சிபூதராயும், பரராயும், அமிர்தராயும், பிரமாதீதராயும், பிரமாணங்களுக்கு விளக்கத்தைத் தருபவராயும், தோற்றம், மறைவு, குறைவு முதலிய விகாரங்களில்லாதவராயும், தன்னிடத்தில் ஆரோபணம் பண்ணப்பட்ட இந்தப் பிரபஞ்சத்துக்குச் சாட்சியாயும், நிர்லேபராயும், பிரமானந்தராயும், பூமாநந்தராயும், சித்ரூபியாயும், மஹாத்மாவாயும், பிரமசொரூபியாயும், இருக்கிற இராமநாதா! ஆத்மாநந்தத்தை யநுபவிக்க விரும்புகிற நாங்களெல்லாரும், எங்களுடைய பாபபரிசுத்திக்காக உம்மைச் சதா சித்தத்தில் தியானிக்கிறோம். கருணைக்கடலான இராமநாதா! உம்மை வணங்குகிறோம், எங்களைக் காத்தருளும். ருத்திர சொரூபியாயும், சம்சார துக்கத்தை நாசம் பண்ணுகிறவராயும், தன்னுடைய மாயையாலே பிரம விஷ்ணுவாதி சொரூபபேதங்களை யடைந்தவராயுமிருக்கிற இராமநாதா! உமக்கு வந்தனம், வந்தனம்."

அகஸ்தியர் செய்த துதி—"ஆதிதேவா! மஹாதேவா! விசுவேசுவரா! சிவா! அவ்யயா! அம்பிகாநாதா! விருஷபதுவஜா! சந்திரசேகரா! இராமநாதா! கிருபைகூர்ந்து நான் செய்த அபராதங்களையெல்லாம் பொறுத்தருளும். புத்திராதிகளிடத்திலுள்ள எனதென்கிற அகங்காரத்தையும், நான் என்கிற அகங்காரத்தையும் நீக்கியருளும்."

சுதீக்ஷணர் செய்த துதி—"க்ஷேத்திரங்கள், இரத்தினாதி தனங்கள், வஸ்திரங்கள், பசுக்கள், புத்திரமித்திரகளத்திராதிகள் இவைகளெல்லாம் ஆபத்துக்குதவாதவைகள். ஆகையால் இராமநாதா! இவைகளிடத்தில் எனக்கு விரக்தியுண்டாகும்படி கிருபைசெய்தருள வேண்டும்."

விசுவாமித்திரர்—"இராமநாதா! ஈசுவரனாகிய உம்மிடத்தில் மனிதனுக்குப் பக்தியில்லாமல்போனால், அவன் குருமுகமாய்க்கேட்ட சாஸ்திரங்களும், அத்தியனம்பண்ணின மூன்று வேதங்களும் பலன் தராமல் வீணாய்ப்போகின்றன."

காலவர் செய்த துதி—"இராமநாதா! உம்மை நமஸ்கரியாதவர்கள் செய்த தானங்களும், யாகங்களும், விரதங்களும், தபசுகளும், கங்காதி தீர்த்தஸ்நானங்களும் வீண் என்பதற்குச் சந்தேகமேயில்லை."

வசிஷ்டர் செய்த துதி—"இராமநாதா! ஒருமனிதன்கோடி ரமான எல்லாப் பாபங்களையும் செய்திருந்தபோதிலும் அவனு ம்மைப் பக்தியோடு வணங்கினனேயானல் அவனுடைய பாபங் களெல்லாம் சூரியனைக்கண்ட இருட்டைப்போல விலகிப்போய் விடுகின்றன."

அத்திரி செய்த துதி—"இராமநாதா! மனிதன் ஈசனாகிய உம்மை ஒருபொழுதாவது தரிசித்து, ஸ்பரிசித்து, நமஸ்கரித்தால் அவன் மறுஜென்மமடையாமல் உமது அத்துவைத சொரூபத் தையடைகிறான்."

அங்கிரஸ் செய்த துதி—"இராமநாதா! ஒருமனிதன் உம்மி டம் வந்து உம்மை நமஸ்காரம் பண்ணும்பொழுது தன்னுடைய பந்துக்களை நினைத்துக்கொண்டால் அந்தப் பந்துக்களும் சகல பாபங்களும் நீங்கிக் கரையேறுவார்களென்றால் நமஸ்காரம் பண் ணினவன் கிருதார்த்தனாவான் என்பதிலாச்சரியமென்ன விருக் கிறது?"

கௌதமர் செய்த துதி—"உத்தமமாயும், சோகமொழிப்பதா யுமிருக்கிற உம்முடைய பாதாரவிந்தத்தைப் பஜிக்கிறவர்களை யெவர் கள் வணங்குகிறார்களோ அவர்கள் கூடத் தன்னியர்களாய் விடுகி றார்கள். இராமநாதா! இது இரகசியமானது."

சதாநந்தர் செய்த துதி—"இராமநாதா! வேதாந்த இரகசியங் களை யறிந்தவர்களாயும் முமுட்சுக்களாயுமிருக்கிறவர்கள் அறிந்து கொள்ளவேண்டியது என்னவென்றால் சகல சாஸ்திரங்களையும் விட்டுவிட்டு உம்மைப் பஜிப்பது ஒன்றையே கைக்கொள்ளவேண்டு மென்பதே."

பிருகு செய்த ஸ்தோத்திரம்—"இராமநாதா! உம்முடைய இரண்டு பாதகமலங்களையுந் தியானம்பண்ணிப் பாபங்களையுதறி விட்ட மனிதன் பயரகிதமாயும், சத்தாயும், சுகசொரூபமாயும், அத் துவைதமாயும், சுயம்பிரகாசமாயும், மாயாரகிதமாயும், சித்கனசொ ரூபியாயுமிருக்கிற உம்மை யடைகிறான்."

சூத்ஸர் செய்த ஸ்தோத்திரம்—"இராமநாதா! இரசத்தைக் கிரகிக்கிற எந்த மனிதன் தான் போகமோட்சங்களைக் கொடுக்கிறதா

யும்,ரௌரவாதி நரகங்களைப் போக்குகிறதாயுமிருக்கிற உமது பாதாரவிந்த சேவையைச் செய்யமாட்டான்."

காசியபர் செய்த ஸ்துதி—"இராமநாதா! உம்முடைய பாத சேவை பண்ணுகிறவர்கள் விரதமனுஷ்டிப்பானேன்? தபசுபுரிவானேன்? யாகங்கள் செய்வானேன்? வேதமோதுவானேன்? சாஸ்திரம் படிப்பானேன்? ஜபம் செய்வானேன்? ஆகாசத்திலிருந்து வந்த கங்கையில் ஸ்நானம் பண்ணுவானேன்?"

ஆங்கீரஸர் செய்த ஸ்தோத்திரம்—"இராமநாதா! சம்போ! என்னுடைய மரணகாலத்தில் நீர் பார்வதீ சமேதராய் வந்து சோக மோகங்களைப் போக்குகிறதும், ஞானனந்த சொரூபமாயுமிருக்கிற உமது பாதாரவிந்தத்தை நானடையும்படி அனுக்கிரகம் பண்ணவேண்டும்."

கேளுங்கள் முனீசுவரர்களே! இப்படியாக இராமாதிகளால் துதிக்கப்பட்ட ஸ்ரீ ராமநாதரானவர், "ஜானகீ காந்தனுன இராமா! இலட்சுமணா! ஜானகீ! சுக்கிரீபன் முதலான வானரேசர்களே! பிரமாதி தேவர்களே! அகஸ்தியாதி ரிஷீசுவரர்களே! நீங்கள் எல்லாரும் நான் சொல்லுவதைக் கவனமாய்க் கேளுங்கள். நீங்களெல்லாரும் அன்போடு செய்த ஸ்தோத்திரங்களைப் படிப்பவரும், கேட்பவரும், பிறர் கேட்கும்படி சொல்லுகிறவர்களும், என்னை அர்ச்சனை பண்ணின பலனையும், இராமதனுஷ்கோடியில் ஸ்நானம் பண்ணின புண்ணிய பலனையும், இராமசேதுவில் ஒருவருஷம் வாசம் பண்ணுகிறதாலுண்டாகும் பலனையும், கந்தமாதன பருவதத்தின் நடுவிலிருக்கிற ஸர்வ தீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானம் பண்ணின பலனையும் அடைந்து, ஜன்மதுக்கம், ஜராதுக்கம், மரணதுக்கமென்கிற மூவகைத்துக்கங்களையும் ஒழித்து, என்னுடைய சாயுஜ்யத்தை யடைவார்களென்பதில் ஐயமேயில்லை; ஐயமேயில்லை." என்று சொல்லியருளினர்.

நாற்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஐம்பதாவது

ஸேதுமாதவன் இராமசேதுவில் வந்த கதை உரைத்த

அத்தியாயம்.

பிராமணோத்தமர்களே! பாபஹரமாயும், புண்ணியமாயுமிருக்கிற ஸேதுமாதவன் வைபவத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்.

பூர்வகாலத்தில் சந்திரவம்சத்தில் பிறந்த புண்ணியநிதி என்கிற அரசன் ஆலாசியநாதர் விளங்கிக்கொண்டிருக்கிற மதுராபுரியை யாண்டு வருகையில், ஒருநாள் இராமசேதுவில் ஸ்நானம் பண்ண வேண்டுமென்கிற எண்ணங்கொண்டு, தன் புத்திரனை மதுராபுரியைப்பரிபாலிக்க நியமித்துவிட்டுத், தன்னுடைய பத்தினியை யழைத்துக்கொண்டு, சதுரங்க பல சேனைகளோடு இராமசேது வந்துசேர்ந்து; தனுஷ்கோடியிலும், கந்தமானத்திலுள்ள வேறு பல தீர்த்தங்களிலும் சங்கற்ப பூர்வமாக ஸ்நானம் பண்ணிப் பக்தியோடு இராமநாதரை யாராதித்து, வெகுகாலம் இராமேசுவரத்தில் சுகமாய் வசித்துககொண்டிருந்தான். அப்படி யிருக்கையில் ஒருநாள் விஷ்ணுவுக்குப் பிரியமான ஒரு யாகத்தைச் செய்து, யாகமுடிவில் பத்தினி பரிவாரம் சகிதமாய்த் தனுஷ்கோடியில் அவபிருதஸ்நானம் செய்து முடித்து, இராமநாதரைத் தரிசனம் பண்ணிக்கொண்டு தன் வீடு போய்ச் சுகமாய் வசித்துக்கொண்டிருந்தான்.

இப்படி யரசன் வசித்துவரும் நாளையில் ஒருநாள், வைகுண்டத்தில் மஹாலட்சுமிக்கும், மஹாவிஷ்ணுவுக்கும் இவ்வரசனுடைய பக்தியைபபற்றி விளையாட்டாக விவாதமுண்டாக, மஹாலட்சுமியானவள் பந்தயம் போட்டுக்கொண்டு, மஹாவிஷ்ணுவின் உத்தரவு பெற்று, அரசனுடைய பக்தியைப் பரிசோதிக்கும் பொருட்டு, எட்டு வயது பெண்வடிவங்கொண்டு வைகுண்டத்தைவிட்டுக் கந்தமாதனத்திலிருக்கிற தனுஷ்கோடியில் வந்து நின்றாள். அந்தச் சமையத்தில் புண்ணியநிதி ராஜன தனுஷ்கோடியில் தன் பத்தினியோடும், பரிவாரத்தோடும்நியமமாகஸ்நானம்பண்ணித் துலாபுருஷதான முதலான எல்லாத் தானங்களையும் செய்து, வீட்டுக்குத் திரும்பிப்போக ஆயத்தனாக இருந்தான். அப்பொழுது அதிரூப சௌந்தரியமுள்ள

வளாயும், கொவ்வைப் பழம்போலச் செவந்த உதட்டை உடையவ ளாயும், சிறுத்த இடுப்பை யுடையவளாயும், அழகிய கண்களை யுடை யவளாயும், அழாமல் சிரித்தமுகமுடையவளாயுமிருந்த எட்டு வய துள்ள ஒரு கன்னிகையைக்கண்டு, "குழந்தாய்! நீ யார்? யாருடைய கன்னிகை? நீ யெங்கேயிருந்து வந்தாய்? எதற்காக வந்தாய்?" என்று வினவினான். உற்பலம்போலக் கண்ணையுடைய அந்தப்பெண் "மஹாராஜனே! எனக்குத் தாய்தந்தையர்கள் கிடையாது; பந்துக் களுமில்லை. நான் அநாதை; உமக்கு நான் புத்திரியாகி உமது வீட்டி லேயே வசிக்கப் பிரியமுடையவளாக இருக்கிறேன். என்னைப் பலாத் காரம் பண்ணுகிறவனைத் தண்டிக்கிறேனென்று வாக்குக்கொடுத்தீ ரானால் உம்மைத் தகப்பனாராகப் பாவித்து உமது வீட்டில் வாசம் பண்ணுவதற்கு ஆக்ஷேபனை யில்லை" என்று உத்தரஞ் சொன்னாள். அதுகேட்ட குணநிதியான அந்த அரசன் "நீ சொன்னபடியே செய் கிறேன். எனக்குப் புத்திரியில்லை. ஒரே புத்திரனிருக்கிறான். நீ என் வீட்டுக்கு வந்து அந்தப்புரத்தில் வசித்துக்கொண்டிரு. என் பாரியை யும் உன்னைப் புத்திரிபோலப் பாவித்து நடத்துவாள். நீ யார்பேரில விருப்பம் வைக்கிறாயோ அவனுக்கு விவாகஞ்செய்து கொடுக்கி றேன்." என்று சொன்னதின்பேரில் அந்தப்பெண்ணுமப்படியே நல்லதென்று அரசனோடு கூட வீடுபோய்ச் சேர்ந்தாள். இராஜனும் தன் பாரியையான விந்தியாவளி என்பவளைப்பார்த்துப், "பிராணநா யகி! நமக்கு ஒரு கன்னிகை யில்லாமலிருக்கிறது, ஆகையால் இந்த அழகான பெண்ணை நீ வளர்த்து, இதர புருஷர்களாலிந்தப் பெண் ணுக்குத் துன்பமுண்டாகாதபடி இரட்சித்துக்கொண்டுவா" என்று சொல்லி அந்தப் பெண்ணை யவளிட மொப்புவித்தான். விந்தியாவளி அப்படியே யாகட்டுமென்று அந்தப்பெண்ணைக் கைப்பிடித்தழைத் துக்கொண்டுபோய் அந்தப்புரத்தில் வைத்துக்கொண்டாள். அந்தக் கன்னிகையும் அரசனால் தன் பெண்போலப் போஷித்து வளர்த் துச் சீராட்டப்பட்டுச் சுகமாய் வாழ்ந்து வந்தாள். அந்தச்சமையத் தில் ஜகந்நாதரான மஹாவிஷ்ணுவானவர்கருடவாகனத்திலேறிக்கொ ண்டு, இலட்சுமிதேவியைத் தேடும்பொருட்டு, வைகுண்டத்தை விட்டுப்புறப்பட்டு, ஆகாசமார்க்கத்தைக் கடந்து, பலதேசங்களிலுஞ் சுற்றித்திரிந்தும் இலட்சுமியைக் காணாமல் கடைசியாகக் கந்தமாத னம் வந்து, அங்கே நாலாபுறத்திலும் தேடித்திரிந்து கொண்டிருக் கையில், அரசன் வீட்டில் வளர்ந்துவந்த அந்தப்பெண்ணும், அரண்

மனையை யடுத்த பூஞ்சோலையில் புஷ்பம் பறிக்கும்படி சகிகளோடு வந்து, அங்கே பூக்கொய்து கொண்டிருந்தாள். அந்த வேளையில், ஸர்வாங்கமும் விபூதி உத்தூளனஞ்செய்துகொண்டு, நெற்றியில் திரிபுண்டரம் விளங்க, ருத்திராட்சமாலை யணிந்து, சிவநாமங்களை ஜபித்துக்கொண்டு வலது கையில் பவித்திரம் தரித்துத், தோளில் உத்தரீயம் அணிந்து, கங்காஜலக்காவடி தாங்கிக், காசியாத்திரை போய்வந்த பிராமணனைப்போல வேஷந்தரித்து, மஹாபரிசுத்தரா யெதிரில் வந்து நின்ற மஹாவிஷ்ணுவைக்கண்டு புஷ்பங்கொய்து கொண்டிருந்த அந்தப்பெண் திடுக்கிட்டு நின்றாள். அந்தப் பிராமணன் காதுக்கினிமையாகப் பேசின அழகான பெண்ணைப் பலாத்காரமாகப் பிடித்திழுக்க, அவளும் சகிமார்களும் கூச்சலிட்டழுதார்கள். அழுகைச் சத்தங்கேட்டுச். சபையிலிருந்த புண்ணியநிதி யரசன் சில சேவகரோடு தோட்டத்தை நோக்கி யோடிவந்து, "பெண்களா! நீங்களேன் அழுதீர்கள்? உங்களைப் பலாத்காரம் பண்ணினவன் யார்?" என்று கேட்டான். அந்தப்பெண் பயங்கொண்டு, மனம்நொந்து, கண்ணீர்பெருக "அப்பா! இந்த மரத்தடியில் பயமில்லாமலுட்கார்ந்திருக்கிற பிராமணன் தான் என் கையைப் பிடித்திழுத்தான்" என்று கோபத்தோடு சொன்னாள். அதுகேட்ட குணநிதியான புண்ணியநிதிராஜன் அந்தப் பிராமணனுடைய பலத்தை யறியாமல் அவனைக்கைப்பிடியாகப் பிடித்து, இராமநாதர் கோவிலுக்குக்கொண்டுபோய்ச் சிக்ஷித்துக், காலில் விலங்கிட்டுக், கயிற்றால் கட்டி மண்டபத்தில் கொண்டுபோய்ச் சிறையாக வைத்துவிட்டுத், தன் பெண்ணைச் சமாதானப்படுத்தி, அந்தப்புரத்துக் கனுப்பிவிட்டுத், தானும் தன்னுடைய அழகான அரண்மனை போய்ச்சேர்ந்தான். அன்றிரவு அரசன் தூங்கிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது அவனுடை சொற்பனத்தில் அந்தப் பிராமணன் சங்குசக்கர கதாதாரியாயும், தாமரைமாலை, துளசிமாலை, கௌஸ்துபமணி, யிவைகளை மார்பிலணிந்தவராயும், பீதாம்பரமணிந்தவராயும், நீலமேக சாமளராயும், கருடாரூடராயும், அழகிய பற்களையுடையவராயும், சிரித்தமுகமுடையவராயும், மகர குண்டலங்களைக் காதிலணிந்தவராயும், விஷ்வக்ஸேநர் முதலான கிங்கரர்கள் சேவிக்க, நாரதாதிமுனிவர்கள் துதிக்க, ஆதிசேஷசயனத்தில் பள்ளிகொண்டிருக்கிற ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு சொரூபமாயும், அவருடைய திருமார்பில், கறுத்துச்சுருண்ட அளகத்தையும், உயர்ந்த ஸ்தனங்களையும், சொர்ணத் தாமரைமாலையால கட்டிய கூந்தலையும், திவ்யாபர

ணிகளையும், முத்துமாலையையும், விலைபெற்ற இரத்தினமிழைத்த
புலாக்கையும், தங்கக்காசுமாலையையும், மேகலையையும், பாதசரத்தை
யும், பீதாம்பரத்தையு முடையவளாய், மலர்ந்த பத்மாசனத்தின் மே
லே கையிலே தாமரைமலரை யேந்திக்கொண்டு, திக்குயானைகள் நீர்
சொரிய, இலட்சுமி சொரூபமாகவீற்றிருந்த தன்பெண்ணையும்கண்டு
உடனே படுக்கையை விட்டெழுந்திருந்து அந்தப்புரத்துக்குப்போ
ய்த் தன் பெண்ணைத்தான் சொற்பனத்தில் கண்டபடியே யிருக்கப்
பார்த்துச், சூரியோதயமானவுடன் தன் பெண்ணை யழைத்துக்கொ
ண்டு, இராமநாதர் கோவிலிலிருந்த மண்டபத்துக்குப்போய், அந்தப்
பிராமணனையும் தான் சொற்பனத்தில் பார்த்தபடி வனமாலாதி
அலங்காரமுடைய விஷ்ணு சொரூபமாகப் பார்த்து, அவரை விஷ்
ணுவென்று அறிந்து துதிக்க ஆரம்பித்தான்:—கமலாகாந்தர்! கருட
த்துவஜா! சாரங்கபாணீ! புண்டரீகாட்சா! சக்கிரபாணீ! ஸ்ரீபதீ!
உமக்கு வந்தனம். என்பேரில் தயவுகூர்ந்து நான் செய்த குற்றத்
தைப்பொறுத்துக்காத்தருளும். கௌஸ்துபமணிந்தவராயும், ஸ்ரீவத்
ஸமென்னும் மறுவையுடையவராயும், பிரமாவைப்பிள்ளையாகவுடை
யவராயும், அசுரக்கூட்டங்களைச் சம்ஹாரம் பண்ணுகிறவராயும்,
எல்லாவுலகங்களும் வசிக்கும்படியான நாபிகமலத்தை யுடையவ
ராயும், மதுகைடவரென்கிற அசுரர்களையும், இராவணனையும் சங்
கரித்தவராயும், பிரகலாதனைக்காத்தவராயும், பூதேவிக்குப்பதி
யாயும், நிர்க்குணராயும், அப்பிரமேயராயும், புத்திசாட்சியாயும்,
ஸ்ரீநிவாசராயும், ஜகத்தை இரட்சிக்கிறவராயும், பரமாதவாயும்,
நாராயணராயும், கிருஷ்ணராயும், மதுசூதனராயுமிருக்கிற உமக்கு
நமஸ்காரம். தாமரைபோன்ற கண்ணையுடையவராயும், தாமரை
மலரைக்கையிலேந்தின இலட்சுமிக்குப் பதியாயும், தாமரைபோன்
றிருக்கிற திருவடிகளையுடையவராயும், தாமரைமாலையை யணிந்
தவராயுமிருக்கிற ஜகந்நாதா! கருணாமூர்த்தியே! உமக்கு அடிக்கடி
நமஸ்காரம் பண்ணுகிறேன். மதுசூதனா! நானும்மை விலங்குபூட்
டிப் பாசத்தால் கட்டி வருத்தின குற்றத்தைப் பொறுத்துக்
கொள்ளும். உமக்கு அபராதம் பண்ணின தைத்தியர்களெல்லா
ரையும் உமது சாயுஜ்யங்கொடுத்துக் காப்பாற்றியிருக்கிறபடியால்,
நான்செய்த அபராதத்தையும் பொறுத்துக்கொள்ளும்." என்று
ஸ்தோத்திரம்பண்ணினபின் சர்வலோக ஜனனியாகிய இலட்சுமி
யைஸ்தோத்திரஞ்செய்ய ஆரம்பித்தான்:—"ஜகன்மாதா! விஷ்ணு

வின் வக்ஷஸ்தலத்தில் வாசம்பண்ணுகிறவளே! சமுத்திரத்தில் பிறந்தவளே! மஹாலட்சுமீ! உன்னை நமஸ்கரிக்கிறேன். புஷ்டிசொரூபியாயும், சித்திசொரூபியாயும், ஸ்வதாசொரூபியாயும், ஸ்வாஹாசொரூபியாயும், சந்தியாசொரூபியாயும், பிரபாசொரூபியாயும், மாதர்சொரூபியாயும், ஐசுவரியசொரூபியாயும், ச்ரத்தாசொரூபியாயும், மேதாசொரூபியாயும், ஸரஸ்வதிசொரூபியாயுமிருக்கிற உன்னை நமஸ்கரிக்கிறேன். யக்ஞவித்யாசொரூபியாயும், மஹாவித்யாசொரூபியாயும், குஹ்யவித்யா சொரூபியாயும், ஆத்மவித்தியாசொரூபியும், மூன்றுவேத சொரூபியாயும், ஜகன்மாதவாயும், ஜகத்தை இரட்சிக்கிறவளாயும், சமஸ்த பிராணிகளுக்கும் முக்தியை யளிக்கிறவளாயும், ஈசுவரியாயுமிருக்கிற தேவி! உனக்கு வந்தனம். சிருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரமென்கிற முத்தொழிலைச் செய்கிறவளாயும், பிரமதேவனுக்குத் தாயாராயுமிருக்கிற மஹேசுவரீ! உனக்கு அடிக்கடி நமஸ்காரம பண்ணுகிறேன். என்னைக்காத்தருளவேண்டும்” என்று மஹாலட்சுமியை ஸ்தோத்திரம் பண்ணினான். பிறகு மஹாவிஷ்ணுவைப பார்த்துச், “சுவாமீ! நான் அஞ்ஞானததினால் உமது காலில் விலங்குபோட்டு உமக்குப் பண்ணின துரோகத்தை நீர் பொறுத்தருளவேண்டும். உலகங்ளெல்லாம் குழந்தைகளாகவும், நீர் உலகங்களுக்கெல்லாம் தந்தையாகவுமிருக்கிறபடியால், பிள்ளைகள செய்த குற்றத்தைப் பொறுத்துக்கொள்ளவேண்டுவது நியாயந்தானே. அபராதம்பண்ணின தைத்தியரைக்கூடச் சாயுஜ்யங்கொடுத்துக் காத்தீரே! நான்செய்த அபராதத்தைப பொறுக்கப்படாதா? உம்மைக்கொல்ல வந்த பூதனையைக்கூட உம்முடைய பாதாரவிந்தஞ் சேர்த்தீரே! சுவாமீ! கருணைக்கடலே! இலட்சுமீகாந்தா! கேசவா! என்பேரில் கிருபாதிருஷ்டிவைத்து என்னைக் காத்தருளவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தான். அப்பொழுது ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவானவர் புண்ணியநிதி ராஜனைப்பார்த்து “ராஜனே! நீர் என்னைக் கட்டினீரேயென்று நீர் பயப்படவேண்டாம்; நான் பக்தர்களெல்லாருக்கும் வசியனாக இருக்கிறேன் என்பதை உமக்குத் தெரிவித்தேன். அரசனே! எனக்குப் பிரியமான யாகத்தைச் செய்தபடியால் நீர் எனக்கும் பக்தனாய்விட்டீர். ஆகையால் உமக்கு நான் வசியப்பட்டு உம்முடைய் பக்திபாசத்தால் கட்டுண்டேன். சத்துருநாசனே! பக்தர்கள் பண்ணின அபராதங்களை யெல்லாம் பொறுத்துக்கொ

ள்வது வழக்கம். உம்முடைய பக்தியைச் சோதிப்பதற்காகவே என்னுடைய பாரியையான இலட்சுமியை உம்மிட மனுப்பினேன். அவளை நீர் அன்போடு பரிபாலனம்பண்ணி வந்தீர். ஆகையால் உம் மிடத்தில் நான் பிரியமுள்ளவனாயிருக்கிறேன். எனக்கு வேறு காத இந்த இலட்சுமியினிடத்தில் பக்தியுடையவன் என் பக்தன்; உலகத்திலிவளைத் துவேஷிக்கிறவன் எனக்குத்துவேஷி. இது நிச் சயம். நீ யிவளைப் பக்தியோடு பூஜைபண்ணினது என்னைப்பூஜை பண்ணினதாகும். ஏனென்றால் இவளுக்கும் எனக்கும் பேதங்கி டையாது. ஆகையால் அரசனே நீரெனக்கு அபராதம் பண்ண வில்லை. நீர் என் பத்தினிக்கு வாக்குக்கொடுத்திருந்த வாக்குத் தத்தத்தை நிறைவேற்றும்படி யென்னைக்கட்டி விலங் கிட்டு, இலட்சுமியைக் காப்பாற்றினபடியால் உம்மிடத்தில் நான் பிரியமாயிருக்கிறேன். நீர் என்னைக் கட்டினதற்காக மன ஸ்தாபப் படவேண்டாம். இலட்சுமியானவள் உம்முடைய புத்தி ரியென்பதில் சந்தேகமே கிடையாது" என்று சமாதானப்படு த்தினார். இலட்சுமியும், "மஹாராஜாவே நீர் உமதுவீட்டில் என்னைவைத்துக் காப்பாற்றினபடியால் உம்மிடத்தில் நான் பிர சன்னையாய்விட்டேன். உம்முடைய பக்தியைச் சோதிப்பதற்காக நான் விஷ்ணுவோடு விளையாட்டுக் கலகம் பண்ணிக்கொண்டு இங்கே வந்தேன். நீர் பண்ணின யாகத்தாலும், பக்தியாலும் நாங்களிருவரும் திருப்தியடைந்துவிட்டோம். எங்களுடைய கிரு பையினால் உமக்கு எப்பொழுதும் சுகமும், சமஸ்த பூமண்டலா திபத்தியமும், எங்களுடைய பாதகமலத்தில் அசஞ்சலமான பக் தியும், தேகாந்தத்தில் புனர் ஜனனமில்லாத என்னுடைய சாயு ஜ்ய முக்தியும் உமக்குண்டாகக் கடவது. அரசனேயுமக்கு ஒரு பொழுதும் பாபத்தில் புத்திசெல்லாமல், புண்ணியத்திலும் விஷ் ணுபக்தியிலும் புத்திசொல்லக்கடவது" என்று சொல்லி விஷ் ணுவினுடைய வக்ஷஸ்தலம்போய்விட்டாள். உடனே மஹாவிஷ் ணுவும் மஹாராஜாவைப்பார்த்து, "அரசனே நீர் என்னை விலங்கி ட்டுக் கட்டிவைத்தமாதிரியாகவே நான் சேதுமாதவனென்கிற பெயரோடுங்கூட இங்கே வாசம் பண்ணுகிறேன். நான்கட்டிவை த்த சேதுவைக் காக்கிறதற்காகவும், பூதப்பிரேதப்பிசாசாதி உபத் திரவங்களை நீக்குகிறதற்காகவும், எல்லாருடைய இஷ்டங்களையும் பூர்த்திசெய்வதற்காகவும், சகல பாபங்களையும் ஒழிப்பதற்காகவும்,

நான், பிரமதேவன், இராமநாதரென்கிற சிவன், இந்திராதி திக்குப்பாலர்கள், எல்லாரும் வசிக்கிறோம். உன்னால் விலங்கிடப்பட்ட என்னைத் தரிசிக்கிறவர்களெல்லோரும் சர்வாபீஷ்டங்களையும், என்னுடைய சாயுஜ்யத்தையமடைகிறார்கள். அரசனே! இந்தப்புண்ணியகதையைப் படிக்கிறவர்கள் தாரித்திரத்தை யடையவேமாட்டார்கள். சகலஐசுவரியத்தையுமடைவார்கள். நீர்பண்ணின என்னுடைய ஸ்தோத்திரத்தையும், இலட்சுமிஸ்தோத்திரத்தையும், படிப்பவரும் கேட்பவரும், எழுதினவர்களும் வைகுண்டத்தை விட்டுத் திரும்பி வரவேமாட்டார்கள்" என்று சொல்லித் தன்னுடைய பூரணரூபத்தோடு அங்கேயே வாசமாயிருந்துவிட்டார். உடனே புண்ணியநிதி ராஜனும், சேதுமாதவரூபியான விஷ்ணுவைப் பக்தியோடு பிரதட்சிண நமஸ்காரஞ்செய்து, மஹாபூஜைபண்ணி, இராமநாதரையும் சேவித்துக்கொண்டு தன்னரண்மனை போய்ச் சேர்ந்தான். மதுராபுரியில் தன் புத்திரனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வித்துத் தான் அந்த உத்தமமான இராமேசுவரத்தில் தன்பத்தினியோடு ஆயுசுபரியந்தம் வசித்துத் தேகாந்தத்தில் விஷ்ணு சாயுஜ்ய மடைந்தான். பதிவிரதாசிரோமணியான விந்தியாவளி என்கிற அவனுடைய புத்தினியும் அநுமரணம் பண்ணி சத்கதியடைந்தாள்.

கேளுங்கள் பிராமணோத்தமர்களே! சேதுமாதவனைச் சேவிக்கிறவர்கள் கைலாசத்தைவிட்டுத் திரும்பிவரமாட்டார்கள். இந்தச் சேதுமாதவனைச் சேவிக்காதவர்களுக்கு இராமநாதர் சேவை பலனை யளிக்கார். கங்கைக்குப் போகவேண்டுமென்று சேதுமாதவன் சன்னிதியில் சங்கற்பம் பண்ணிக்கொண்டு, கங்கைக்குப் புறப்பட்டுப் போனால் கங்காயாத்திரையானது சபலமாகும். பிராமணர்களே, இந்தப்படியாகச் சேதுமாதவன் வைபவத்தை யுங்களுக் கெடுத்துச் சொல்லிவிட்டேன். இந்த அத்தியாயத்தைப் படிப்பவரும், கேட்பவரும் வைகுண்டத்தை யடைவார்கள்.

ஐம்பதாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஐம்பத்தொன்றாவது

ஸேது யாத்திரை செய்யும் முறையும் ஸ்நானவிதியும் கூறின

அத்தியாயம்.

பிராமணோத்தமர்களே! இப்பொழுது ஸேதுயாத்திரைசெய்யும் முறைமையை உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். இதைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் மனிதர்கள் பாபங்களினின்றும் விடுபடுகிறார்கள்.

ஸேதுயாத்திரைபோய் ஸ்ரீராமநாதருடையவும், ஸ்ரீராகவனுடையவும் பிரீதியைப்பெற விரும்புகிறவன் ஸ்நானம்பண்ணி யாசமனஞ்செய்து, நித்தியகருமங்களை முடித்து, வேதப்பிராமணர்களைச் சக்தியுள்ளபடி போஜனஞ்செய்வித்துச் சரீரமுழுவதும் விபூதி உத்தூளனஞ்செய்து, நெற்றியில் திரிபுண்டரமாகத் தரித்து, அல்லது கோபிசந்தனத்தை நெற்றியில் ஊர்த்துவபுண்டரமாக வணிந்து, கழுத்தில் ருத்திராட்சமாலை பூண்டு, பவித்திரத்தை விரலில் போட்டுக்கொண்டு, ஸேது யாத்திரை பண்ணப்போகிறேனென்று பக்தியுடன் சங்கற்பம் பண்ணி, பஞ்சாட்சரத்தையாவது, அஷ்டாக்ஷரத்தையாவது, இராமமந்திரத்தையாவது ஜபித்துக்கொண்டு, மௌனமாய் வீட்டைவிட்டுப் புறப்படவேண்டும். போகும்போது காலில் பாதரட்சையும், தலைக்குக் குடையுமில்லாமல், பாதசாரியாய் நடந்து போகவேண்டும். ஏகவாரம் அவிசுமட்டும் புஜித்து, கோபத்தை யடக்கி, இந்திரியங்களை ஜயித்துத், தாம்பூலந்தரித்தல், எண்ணெய்தேய்த்துக்கொள்ளுதல், ஸ்திரீ சங்கமம் முதலியவற்றை ஒழித்து, சௌசாதியாசாரமுடையவனாய், முக்காலமும் காயத்திரி யோபாசனை செய்து, இராமனைத் தியானம் பண்ணிக்கொண்டும், ஸேதுபுராணத்தையாவது, இராமாயணத்தையாவது, அல்லது வேறு புராணங்களையாவது பாராயணஞ் செய்துகொண்டும், வீண்பேச்சுப்பேசாமல், பிரதிக்கிரகம் வாங்காமல், சக்தியுள்ளமட்டில் சிவவிஷ்ணுவாதி தேவர்களைப் பூஜை செய்துகொண்டும், வைசுவதேவம் முதலிய பஞ்சமஹா யக்ஞங்களையும், அக்கினி காரியங்களையும் தவறாமல் அநுஷ்

டித்துக்கொண்டும், அதிதிகளுக்கும், யதிகளுக்கும் வஞ்சனையில்லாமல் அன்னங்கொடுத்துச், சிவவிஷ்ணுவாதி தேவநாமங்களையும், ஸ்தோத்திரங்களையும் படித்துக்கொண்டும், நிஷித்தமான காரியங்களைச்செய்யாமலும் ஸேதுமூலம்போய்ச் சேரவேண்டும்.

அந்த ஸேது மூலத்தில், ஒரு கல்லையாவது, ஏழுகல்லையாவது "பிப்பிலாதரிடத்திலிருந்துண்டானவளாயும், உலகத்துக்குப் பயங்காரியாயுமிருக்கிற கிருத்யையே உனக்கு ஆகாரமாக ஏற்பட்டிருக்கிற பாஷாணமானது என்னால் கொடுக்கப்பட்டது" என்கிற மந்திரத்தைச்சொல்லிப் போட்டுப், பிறகு "ஏ தேவா! இந்த லவணசமுத்திரத்தில் என்னிமித்தம் சாந்நித்தியம் செய்யும்" என்கிற மந்திரத்தினால் சமுத்திரத்தை யாவாகனம்பண்ணி, "விசுவகுப்தனையும், விஷ்ணுவாயும், அபாம்பதியாயும், ஹிரண்ய சிருங்கனையும், நதீபதியாயும், வருணனையுமிருக்கிற சமுத்திரமே! உமக்கு நமஸ்காரம்" என்ற மந்திரத்தைச் சொல்லிச் சமுத்திரத்தை நமஸ்காரம்பண்ணி, "ஸர்வரத்னமயா! ஸர்வரத்னாகரா! ஸ்ரீமந் ஸர்வரத்நப்ரதாதா! மஹோததியே! நீர் அர்க்கியத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளு" மென்ற மந்திரத்தால் அவனுக்கு அர்க்கியம் கொடுத்து, கிழக்கு திக்கில் சுக்கிரீவனையும், தெட்சண திக்கில் நளனையும், மேற்குதிக்கில் மயிந்தனையும், வடதிக்கில் துவிதனையும், நடுவில் ஸ்ரீராமர், இலட்சுமணர், சீதை, அங்கதன், அநுமான், விபீஷணன் இவர்களை யிருக்கும்படியாகப் பிரார்த்தனை செய்துகொண்டு, "ஸமஸ்த ஜகத்துக்கு ஆதாரபூதமானவனே! சங்குசக்கர கதாதாரியே! உம்முடைய தீர்த்த ஸ்நான விஷயத்தில் எனக்கு அநுக்ஞைகொடும்" என்ற மந்திரத்தைச் சொல்லி அநுக்ஞைபெற்றுக்கொண்டு, "மஹோததியே! உம்மிடத்தில் ஸ்நானம் பண்ணுகிற எனக்கு, ஸமஸ்தபாபங்களையும் போக்கி, உம்மிடத்தில் வந்து அடைகிற ஸர்வ தீர்த்தபலனையுங் கொடுத்தருளும்" என்கிற மந்திரத்தைச் சொல்லிச் சமுத்திரத்தில் ஸ்நானம்செய்து, ஸ்நானம் பண்ணுகிறபொழுதெல்லாந் தியானிக்கத் தக்கவராயும், அப்படித் தியானிக்கிறவர்களுக்கு ஸமஸ்த பாபங்களையும் நீக்கிப் புனர்ஜன்மமில்லாத மோட்சத்தைக் கொடுக்கிறவராயுமிருக்கிற நாராயணனை "ஹிரண்யசிருங்கம்" என்கிற இரண்டு மந்திரங்களால் தியானித்துப் பின் பிரகலாதர், நாரதர், வியாசர், அம்பரீஷர், சுகர், இன்னுமுள்ள பகவத்பக்தர்களையும் பக்தியோடு தியானித்து "சாகரமே! நீ வே

தீர்திகள்; வேதவிசிஷ்டயோனி; ஸரித்பதி; இரத்னயோனி; நீ அக்நி; நீ தேஜஸ்; நீ பூமி; நீ பிரமா; நீ விஷ்ணு; நீ அமிருதத்துக்கு இருப்பிடம், நதிகளிலேவந்து விழுகிற ஜலங்களுக்கு மேலானதான உன்னுடைய ஜலத்தை நான் இந்தச்சரீரத்தோடு வந்தடைந்து, சர்ப்பமானது சட்டையுரிப்பதுபோல என்னுடைய சரீரத்தில் ஒட்டியிருக்கிற பாபங்களை யெல்லாம் விட்டுவிடுகிறேன்" என்கிற ஸ்நான மந்திரத்தைச் சொல்லி, "சமுத்திராயவயுநாய:" என்கிற சுருதி வாக்கியத்தைச்சொல்லி நதீபதியாகியும், ஸர்வ தீர்த்தமயனுயும், சுத்தனுயுமிருக்கிற சமுத்திரத்தை நமஸ்காரம் பண்ணி "த்வௌ சமுத்ரௌ" என்கிற வேதவாக்கியத்தைச் சொல்லி யிரண்டாந்தரம் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். பிறகு, "ஏ! சூரியனே! பிரமாண்டத்தின் மத்தியிலிருக்கிற ஸர்வதீர்த்தங்களையும் நீர் தொடுகிறவரானபடியால் எனக்கு ஜலத்தைக் கொடுத்தருளு" மென்கிற மந்திரத்தைச் சொல்லி, பின்பு, முன் சொன்னதுபோல் கிழ்த்திசை முதலிய திசைகளில் சுக்கிரீவன் முதலானவர்களை யிருக்கும்படி தியானித்து மூன்றுந்தடவை சமுத்திரத்தில் ஸ்நானம் பண்ணவேண்டும். தேவீ பட்டணமார்க்கமாகப்போகிற யாத்திரிகனுக்கு இந்த விதிகளைச்சொன்னேம். தர்ப்பசயனத்தின் வழியாகச் சேதுயாத்திரை போகிறவன் ஸேதுமூலத்தில் ஸ்நானம் பண்ண விதித்திருக்கிற முறைப்படி தர்ப்பசயனத்தில் ஸ்நானம் பண்ணவேண்டும்.

இந்த மாதிரியாகத் தேவி பட்டணத்திலாவது, தர்ப்பசயனத்திலாவது சமுத்திர ஸ்நானம் பண்ணிவிட்டு, கையில் பவித்திரத்தோடு பிப்பலாதர், கபி, கண்வர், கிருதாந்தர், ஜீவிதேசுவரர், மன்யு, காளராத்திரி, வித்னய, அகஸ்த்ய, கணேசுவரர், வஸிஷ்டர், வாமதேவர், பாராசரர், உமாபதி, வால்மீகி, நாரதர், வாலகில்யர்கள், நளன், நீலன், கவாட்சன், கவயன், கந்தமாதனன், மயிந்தன், துவிதன், சரபன், வ்ருஷபன், சுக்கிரீவன், அநுமன், வேததர்சீ, இராமன், இலட்சுமணன், சீதை, இவர்களையுத்தேசித்துக் கிரமப்படி மும்மூன்றுதரம் தர்ப்பணஞ் செய்துவிட்டு, தேவர்கள், ரிஷிகள், பிதுர்க்கள், இவர்களை யுத்தேசித்துத் தில தர்ப்பணஞ்செய்து முடிக்கவேண்டும். எந்தத்தீர்த்தத்திலும தர்ப்பணஞ் செய்தால்தான் ஸ்நானபலன் சித்திக்கும். இவவிதம் தர்ப்பணம் பண்ணிவிட்டு, நமஸ்காரஞ்செய்து, பின்பு ஈரவஸ்திரத்தை விழுத்து, உலர்ந்த வஸ்திரத்தைத் தரித்து, ஆசமனம் பண்ணி,

மறுபடியும் பவித்திரம் போட்டுக்கொண்டு, பிதுர்த்தேவதைகளு க்கு முறைப்படி பிண்டம் போடவேண்டியது. இந்தப் பிண்டசிரா த்தஞ்செய்வது அசக்தனைக்குறித்த விதி ; பணமுள்ளவன் அறுவ கைச் சுவையோடுகூடிய அன்னசிராத்தஞ் செய்யவேண்டும். கோ, பூ, திலம் முதலான தானங்களையும் செய்யவேண்டும். ஸேதுமூலத் தில்செய்யும்படி விதித்த பாஷாணதானம் முதலாகத் தர்ப்பணாந்த மான கிரியைகளை இராமதனுஷ்கோடியிலும் செய்யவேண்டும்.

தேவீபட்டண மார்க்கமாகப் போகிறவன் சக்கிர தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்பண்ணிவிட்டு ஸேதுபதியாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனைத் தரி சிக்கவேண்டும் ; மேற்கு வழியாகப் போகிறவன் அங்கேயிருக்கிற சக்கிரதீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணிவிட்டுத் தர்ப்பத்தில் சயனித் துக்கொண்டிருக்கிற நாராயணனைத் தரிசிக்கவேண்டும் பின் கபி தீர்த்தம், சீதாகுண்டம், ரிணமோசன தீர்த்தம், இவைகளில் முறைப்படி ஸ்நானம் செய்துவிட்டு ரிணமோசன தீர்த்தக்கரையி லிருக்கிற ஜானகிபதியாகிய ஸ்ரீராமமூர்த்தியைத் தரிசிக்கவேண் டும். பின்பு இலட்சுமண தீர்த்தம்போய்க் கண்டபரியந்தம் க்ஷௌ ரம் பண்ணிக்கொண்டு ஸ்நானம் பண்ணிப் பின்பு இராமதீர்த்தம் போய் ஸ்நானம்பண்ணித் தேவாலயம் போய்ச் சுவாமிதரிசனம் பண்ணவேண்டும். பிறகு பாபநாசன தீர்த்தம், கங்காதீர்த்தம், யமு னாதீர்த்தம், சாவித்திரீ தீர்த்தம், ஸரஸ்வதீ தீர்த்தம், காயத்திரீ தீர்த்தம், அநுமத்குண்டம், பிரமகுண்டம், ஸமஸ்த பாபங்களையும் நிவாரணம்பண்ணி நரகத்தைப்போக்குகிற நாககுண்டம் இவை களில் முறையே ஸ்நானம் பண்ணவேண்டும். இந்த நாககுண்டத் தில் கங்காதி ஸர்வதீர்த்தங்களும் தங்களுடைய பாபநிவிர்த்திக் காக வசித்துக்கொண்டிருக்கின்றன. இந்த உத்தமமான நாககுண் டத்தை அனந்தன்முதலான அஷ்டமஹாநாகங்களும் முக்தியைக் கொடுப்பதற்காக உண்டாக்கிவைத்தன. இந்த நாககுண்டத்தில் ஸ்நானம் பண்ணினபின் அகஸ்திபகுண்டம், ஸமஸ்தமான துஷ்கரு மங்களை நீக்குகிற அக்கினிதீர்த்தம் இவைகளில் முறையே ஸ்நானம் பண்ணி, அக்கினிதீர்த்தக்கரையில் பிதுர்ச்சிராத்தம்பண்ணிக் கோ, பூ, ஹிரண்யம் முதலானவைகளைப் பிராமணர்களுக்குத் தானங் கொடுத்துப் பாபங்களை நிவர்த்திசெய்துகொள்ளவேண்டும். சக்கிர முதலாகச் சொல்லப்பட்ட சகலமான தீர்த்தங்களிலும் வரிசைக் கிரமமாகவாவது, அல்லது தன்னிஷ்டப்படியாகவாவது ஸ்நானம்

பண்ணிச் சிராத்தாதிகளை முடிக்கவேண்டும். பிறகு இராமேசுவரம் போய்ப் பரமேசுவரனைத் தரிசித்துச் சேதுமாதவரையும், இராமர், இலட்சுமணர், சீதை, அநுமான், மற்றுமுள்ள வானரர்கள், இவர்களையும் தரிசித்து, அங்கேயிருக்கிற ஸர்வதீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானம் பண்ணி, இராமநாதரையும், மற்றவர்களையுந் தரிசித்துத், தநுஷ்கோடிக்கு ஸ்நானஞ்செய்யப் போகவேண்டும். அங்கே பாஷாணதான முதலானவைகளைச் செய்து முடித்து, பூதானம், கோதானம், கன்னிகாதானம், வஸ்திரதானம் முதலான தானங்களைச் சக்திக்குத் தக்கபடி வேதவித்துக்களான பிராமணர்களுக்குக் கொடுத்துப் பிறகு கோடிதீர்த்தம்போய் ஸ்நானம்செய்து இராமநாதரைத் தரிசித்துத் தன் சக்திக்குத்தக்கபடி சொர்ணதானம், திலதானம், தானியதானம், கோதானம், பூதானம், வஸ்திரதானம், தண்டுலதானம் முதலான தானங்களைக் கொடுத்து, இராமநாதருக்குத் தூபதீப நைவேத்தியம் முதலான பூஜோபகரணங்களைக் கொடுத்து மறுபடியும் ஸ்நானம்பண்ணி இராமநாதரைத்தரிசித்து அநுக்ஞை பெற்றுக்கொண்டு ஸேதுமாதவன் சந்நிதிக்குப்போய் அவருக்குத் தூபதீபாதி பூஜோபகரணங்களைக்கொடுத்து அவரிடத்தில் அநுக்ஞைபெற்றுக்கொண்டு, நியமத்தோடு வீடுவந்துசேர்ந்து பிராமணர்களுக்கு ஷட்ரசோபேதமாய் அன்னம்போட்டுத்திருப்தி செய்விக்கவேண்டும் இப்படிச்செய்தால்தான் இராமநாதர் யாத்திரிகனிடத்தில் திருப்தியாயிருப்பார். இவனுக்குத் தரித்திரமில்லை, நரகம் கிடையாது, சந்ததி விர்த்தியடையும், சம்சார துக்கத்தையொழித்து மோக்ஷத்தையடைகிறான். ஸேதுயாத்திரை செய்யச் சக்தியில்லாத அந்தன், பங்கு முதலானவர்கள், சுருதி, ஸ்மிருதி, ஆகமங்களில் ஸேதுமஹாத்மியவிஷயமாய்ச்சொல்லப்பட்ட மஹா புண்ணியமான கதைகளையாவது அல்லது இந்தச் சேது மஹாத்மியத்தையாவது பக்தியோடு படித்தாலும், கேட்டாலும் ஸேது ஸ்நானம்பண்ணின புண்ணியத்தையடைவார்கள் என்பதில் ஐயமே கிடையாது.

கேளுங்கள் ரிஷீசுவரர்களே! இக்தப்பிரகாரம் ஸேதுயாத்திரை செய்கிற முறையையும் அங்கே ஸ்நானஞ் செய்கிற விதியையும் உங்களுக்கெடுத்துச் சொல்லிவிட்டேன். இந்த அத்தியாயத்தைப் படிப்பவரும், கேட்பவரும் ஸமஸ்த துக்கங்களினின்றும் விடுபடுகிறார்கள்.

ஐம்பத்தோராவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஐம்பத்திரண்டாவது

ஸேது மகிமை யுரைத்த

அத்தியாயம்.

ரிஷீசுவரர்களே! ஸேதுவின் மகிமையை உங்களுக்கு மறுபடியும் சொல்லுகிறேன்; ஆதரவுடன் கேளுங்கள். இந்தச் சேதுவானது எல்லா க்ஷேத்திரங்களைக்காட்டிலும் அதிக உத்தமமானது:— இங்கே ஜபிக்கப்பட்ட ஜபமும், பண்ணப்பட்ட ஹோமமும் செய்யப்பட்ட தபசும், கொடுக்கப்பட்ட தானமும் அக்ஷயபலமாகும். இந்த இடத்திலிருக்கிற தநுஷ்கோடியில்ஸ்நானம்பண்ணுகிறதினுலுண்டாகும் பலமானது காசியில் பத்து வருஷம் வாசம் பண்ணப்பட்ட பலத்துக்குச் சமானமாகும். இங்கேயிருக்கிற தநுஷ்கோடியில் ஸ்நானம் பண்ணி, இராமநாதரைத் தரிசித்துப் பக்தியோடுகூட மூன்றுநாள் வாசம்பண்ணினுல் புண்டரீகபுரத்தில் பத்துவருஷம்வாசம்பண்ணின பலனையடைவான். இவ்விடத்தில் ஷடாக்ஷரத்தைப் பக்தியோடு ஆயிரத்தெட்டுத்தடவை ஜபித்தால் சிவசாயுஜ்யத்தையடைவான். இந்தத் தநுஷ்கோடியில் மாகமாசத்தில் சந்தோஷத்தோடுகூட ஸ்நானம் பண்ணுகிறவன், கும்பகோணம், மத்தியார்ஜுனம், மாயூரம், சுவேதாரணியம், ஆலாசியம், கஜாரணியம் (திருவானைக்காவல்), வேதாரணியம், நைமிசாரணியம், ஸ்ரீபர்வதம், ஸ்ரீரங்கம், விருத்தாசலம், சிதம்பரம், வல்மீகக்ஷேத்திரம் (திருவாரூர்), சேஷாத்திரி (திருப்பதி), அருணாசலம், தெக்ஷிணகைலாசம் (காளஹஸ்தி), வேங்கடகிரி, காஞ்சீபுரம், பிரமபுரம் (சீர்காழி), வைத்தீசுவரபுரம் (வைத்தீசுவரன்கோவில்), இன்னம் மற்றுமுண்டான சிவஸ்தல விஷ்ணுஸ்தலங்களில் ஒருவருஷம் வாசம்பண்ணின பலத்தை அடைவான். "த்வௌஸமுத்ரௌ——" "அதோயக்தாரு——" "விஷ்ணோர்கர்மாணிபச்யதா——" "தத்விஷ்ணோ: பரமம்பதம்——" என்கிற நான்கு சுருதிவாக்கியங்களும், இதிகாசங்களும், புராணங்களும், ஸ்மிருதிகளும், ஏகவாக்கியமாய்ச் சேதுமஹாத்மியத்தைக் கொண்டாடுகின்றன. சந்திரகிரகண சூரியகிரகண காலங்களில் ஸேது ஸ்நானம் பண்ணுகிறவன் அவிமுக்தக்ஷேத்திரத்தில் (காசியில்) பத்துவருஷம் கங்காஸ்நானம் பண்ணின பலனையும், ஆயிரம் அசுவமேதம் பண்ணின பலனையும், கோடி ஜன்மங்களிற்செய்த பாபக்ஷயத்தையும் அடைகிறான்.

விஷு புண்யகாலம், தக்ஷிணாயன உத்தராயண புண்ணியகாலங்கள், சோமவாரம், பர்வகாலங்கள் இவைகளில் சேதுவைக் கண்டமாத்திரத்தில் ஏழு ஜன்மங்களில் செய்த பாபங்களையொழித்துச் சொர்க்கலோகம் போய்விடுகிறான். சூரியன் மகரத்திலிருந்து கும்பத்தில் பிரவேசித்தபின் மூன்றுநாள் தநுஷ்கோடியில் ஸ்நானம் பண்ணுகிறவன் ஸமஸ்த பாபங்களினின்றும் நீங்கிக் கங்காதி தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம்பண்ணின பலன்களையும் அடைவான். தநுஷ்கோடியில் ஐந்துநாள் ஸ்நானம் பண்ணினவன் அசுவமேதாதிகள் பண்ணின பலனையும், சாந்திராயணாதி கிருச்சிரங்கள் பண்ணின பலனையும், சதுர்வேதங்களையும் பாராயணம்பண்ணின பலனையும் அடைகிறான். மாகமாசத்தில் பத்துநாள் தநுஷ்கோடியில் ஸ்நானம் பண்ணுகிறவன் பிரமலோகத்தையும், பதினைந்துநாள் ஸ்நானம் பண்ணுகிறவன் வைகுண்டத்தையும, இருபதுநாள் ஸ்நானம் பண்ணுகிறவன் சிவசாமீப்பியத்தையும், ,, இருபத்தைந்துநாள் ஸ்நானம்பண்ணுகிறவன் சிவசாரூப்பியத்தையும், முப்பதுநாள் ஸ்நானம் பண்ணுகிறவன் சிவசாயுஜ்யத்தையும் அடைவான். இதில் சந்தேகமேயில்லை. ஆகையால் பிராமணர்களே! புத்திசாலியானவன் மாகமாசத்தில் இராமஸேதுவில் ஸ்நானம் பண்ணவேண்டியது. சந்திரகிரகணம், சூரியகிரகணம், அர்த்தோதயம், மஹோதயமென்கிற புண்ணிய காலங்களில் சேது ஸ்நானம் பண்ணுகிறவன் அநேக துக்கங்கள் நிறைந்த கர்ப்பவாசத்தைப் பார்க்கிறதேயில்லை. பிரமஹத்தியாதி பாபங்களையொழிந்து, ஸமஸ்த சம்பத்துக்களையும் இகத்தில் பெற்று, நரகங்களைப் பாராமல், இந்திராதி புவனபோகங்களையும் அநுபவித்து, அந்தத்தில் சாலோக்கியாதிமுக்திகளையும்அடைகிறான். ஆகையால் ரிஷீசுவரர்களே! கீழே சொல்லிய புண்ணியகாலங்களில் சேதுஸ்நானம் அவசியம். இராவணனைச் சம்ஹாரம் பண்ணுவதற்காக ராமனால் நிர்மாணம் பண்ணப்பட்டதும், இப்பொழுது சித்த சாரண கின்னர உரகர்களாலும், பிரமரிஷி, ராஜரிஷி, தேவரிஷி, பிதுர்க்கூட்டங்கள், பிரமாதிதேவர்கள் இவர்களாலும் வாசம்பண்ணப்பட்ட ஸேதுவை நினைத்துக்கொண்டு எங்கேயாவதிருக்கிற குளம் குட்டைகளில் ஒருவன் ஸ்நானம் பண்ணினால் அவனைப் பாபமே அணுகாது. ஸேதுவினுடைய மத்தியிலிருக்கிற புண்ய தீர்த்தக்கரையில் ஒரு பிடி அன்னங் கொடுக்கிறவனுக்குச் சகல ரோகங்களும், புரூணஹத்தியாதி பாபங்களும் நீங்கிவிடும். இரா

மன் தன்னுடைய வில்லால் செய்த புண்ணியமான கோடாகிய தநுஷ்கோடியைப் பார்க்கிறவன் வைகுண்டத்திலிருந்து திரும்பி வரவேமாட்டான். உலகத்திலிருக்கிற பாபங்களையெல்லாம் போக்கடிக்கிறதும், விபீஷணனுடைய வேண்டுகோளால் ஸ்ரீராமனால் செய்யப்பட்ட புண்யமான தநுஷ்கோடி தீர்த்தத்தில் பக்தியோடு ஸ்நானம் பண்ணிப் பணத்தையும், க்ஷேத்திரத்தையும், பசுவையும், திலத்தையும், அரிசியையும், தானியத்தையும், பாலையும், வஸ்திரத்தையும், ஆபரணத்தையும், அன்னத்தையும், தயிரையும், நெய்யையும், ஜலத்தையும், சாகத்தையும், சுத்தமான மோரையும், சர்க்கரையையும், கனிகளையும், தேனையும், மோதகத்தையும், அப்பத்தையும, மற்றுமுள்ள வஸ்துக்களையும் தானம் பண்ணுகிறவனுக்கு ஸர்வாபீஷ்டசித்தி உண்டாகிறது. ஆகையால் ரிஷீசுவரர்களே! இராமதநுஷ்கோடியில் கிருபணத்வமில்லாமல் தானம் கொடுத்தால் அது அநந்தகோடி பலத்தைத் தருவதாகும். மேலும் அவவிடத்தில் தேவர்களும், ரிஷிகளும், பிதுர்க்களும், பிரம விஷ்ணு ருத்திரர்களும், நாகர்களும், கிம்புருஷர்களும், யக்ஷர்களும் எல்லாரும் திருப்தியடைகிறார்கள். சந்தேகமே கிடையாது. இந்தத் தநுஷ்கோடியை ஒருவன் கண்ணாலே பார்த்தால் அவன் அநேக துக்கம் நிறைந்த கர்ப்பவாசத்தைப் பார்க்கிறதில்லை. தான் பரிசுத்தமாகிறது மல்லாமல் தன்னுடைய முன்னோர்களையும், தன் சந்ததிகளையும் கரையேற்றிவிடுகிறான். இந்த இராமதநுஷ்கோடியில் ஸ்நானம் பண்ணுகிறவனுக்குக் கோடி பஞ்சமஹா பாதகங்களும் உடனே போய்விடுகின்றன. சீதை அக்கினிப்பிரவேசஞ் செய்த சீதாகுண்டத்தில் ஸ்நானம் பண்ணினால் நூறு புரூண ஹத்திபாபம் க்ஷணமாத்திரத்தில் போய்விடுகின்றன. இராமனுக்கும், இராம சேதுவுக்கும், விஷ்ணுவுக்கும, கங்கைக்கும் பேதமில்லாதபடியால் கங்கையையாவது ஹரியையாவது, இராமனையாவது இராமஸேதுவையாவது உச்சரித்துக்கொண்டு எந்தத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணினாலும் பரமகதி கிடைக்கிறது.

கந்தமாதன பர்வதத்திலிருக்கிற ஸேதுவில் அர்த்தோதய புண்யகாலத்தில் ஸ்நானம் பண்ணிப் பிதுர்க்களை உத்தேசித்து கடுகளவு பிண்டங்கொடுத்தால் அவனுடைய பிதுர்க்களெல்லாரும் சூரியசந்திரர்கள் உள்ளவரைக்குந் திருப்தியடைந்திருக்கிறார்கள். வன்னியிலையளவு பிண்டம் பிதுர்க்களையுத்தேசித்துக் கொடுத்தால்

அவனுடைய பிதுர்க்கள் சர்வபாபங்களினின்றும் முக்தர்களாகி நரகத்திலிருந்தால் சொர்க்கத்துக்கும், சொர்க்கத்திலிருந்தால் மோக்ஷத்துக்கும் போகிறார்கள். சேதுவிலும், பத்மநாபபுரம் (அநந்தசயனம்), கோகருணம், புருஷோத்தமம் இந்த ஸ்தலங்களிலும் எப்பொழுதும் சமுத்திரஸ்நானம் பண்ணலாம். சந்தானகாமியாயிருக்கிறவன் வெள்ளிக்கிழமை, செவ்வாய்க்கிழமை, ஞாயிற்றுக்கிழமைகளாகிய மூன்று தினங்களிலும் சேதுவைத்தவிர மற்ற இடங்களில் சமுத்திரஸ்நானம் செய்யக்கூடாது. பிரேதகாரியஞ் செய்யாதவனும், கர்ப்பவதியான மனைவியுள்ளவனும் சேதுவைத் தவிர மற்ற இடங்களில் சமுத்திரஸ்நானம் பண்ணப்படாது. சேது ஒழிந்த மற்றைய சமுத்திரஸ்நானத்துக்குந்தான் திதிவார நட்சத்திர நியமங்களுண்டு. சேதுவில் காலவரையறையில்லாமல் எப்பொழுதும் ஸ்நானம் பண்ணலாம். உயிரோடிருக்கிறவனைக்குறித்துச் சேதுவில் ஸ்நானம் பண்ணலாமேதவிர இறந்துபோனவனை உத்தேசித்து ஸ்நானம் பண்ணக்கூடாது. தர்ப்பத்தால் கூர்சம் செய்து, பூர்வம் விஷ்ணுவினால் தரிக்கப்பட்டுப், "பவித்திரமாயிருக்கிற கூர்சமே! நீ ஸ்நானம் பண்ணினவுடனே யாருக்காக நீ உத்தேசிக்கப்பட்டிருக்கிறாயோ அவனும் ஸ்நானம் பண்ணினவனாய் விடுகிறான்" என்கிற மந்திரத்தைச்சொல்லி யந்தக்கூர்சத்தை ஸ்நானம் பண்ணிவைக்கவேண்டியது. பருவகாலந்தோறும் எவ்விடத்திலும் சமுத்திரமானது ஸ்நானத்துக்கு யோக்கியமானதா யிருக்கிறது. ஸேதுவிலும், ஸிந்துநதியும் சமுத்திரமும் சேருகிற இடத்திலும், கங்காநதி சங்கமமாகிற இடத்திலேயும், கோகருணத்திலேயும், புருஷோத்தமத்திலேயும், நித்தியம் சமுத்திரஸ்நானம் பண்ணலாம் பருவகாலமல்லாத காலங்களில் ஸேதுவைத்தவிர மற்ற இடங்களில் சமுத்திரத்தைத் தொடவுங்கூடாது. பூர்வகாலத்தில் சீதாலட்சுமண சமேதரான ஸ்ரீராமர், பிதுர்த்தேவதைகளும் முனிவர்களும், சகல தேவர்களும் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும்பொழுது "நானிவ்விடத்தில் செய்த இந்தச்சேதுவில் ஸ்நானம் பண்ணுகிறவர்கள் என்னுடைய பிரசாதத்தினாலே சமஸ்த பாபங்களுமற்று மறுபிறப்பை யடையமாட்டார்கள். இதைக் கண்ணாலே பார்த்தாலும் சமஸ்த பாபங்களும் நீங்கிப்போகின்றன. இராமநாதருடையவும், ஸேதுவினுடையவும் வைபவத்தைக் கோடிவருஷம் முயன்றாலும் என்னாலே வர்ணிக்க முடியாது" என்று உறுதியாக

கச் சொன்னதைக் கேட்டுத் தேவர்கள், ரிஷிகள், பிதிர்க்களெல்லா ரும் கேர்த்தி கேர்த்தி யென்று சொல்லி யானந்தப்பட்டார்கள். அப்பேர்ப்பட்ட இந்தச் சேதுமத்தியில் நாலுமுகப் பிரமாவானவர் சமஸ்தமான தேவர்களோடும் ஈசுவரனுடைய ஆக்ஞையின்படி சேதுவைக் காப்பதற்காக இங்கே வாசமாயிருக்கிறார். விஷ்ணு வும் காலில் விலங்கிடப்பட்டுச் சேதுமாதவன் என்கிற பெயரோ டும் வசித்துக்கொண்டிருக்கிறார். பிதிர்தேவதைகளும், ஸ்மிருதி கர்த்தர்களாகிய ரிஷிகளும், தேவர்களும், கந்தர்வர்களும், கின்ன ரர்களும், கிம்புருஷர்களும், உரகர்களும், வித்யாதரர்களும், சார ணர்களும், யக்ஷர்களும், மற்றவர்களு மிவ்விடத்தில் இரவும், பக லும் வசித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட இந்தச் சேதுவைப் பார்த்தாலும், கேட்டாலும், ஸ்மரித்தாலும், தொட் டாலும், அதில் முழுகினாலும் சமஸ்த பாபங்களும் பஞ்சாய்ப் பற ந்துவிடுகின்றன. தைமாதத்தில் ஞாயிற்றுக்கிழமை, அமாவாசை, திருவோண நட்சத்திரம், வியதீபாதம், சதுஷ்பாதகரணம், இவை கூடிய தினம் அர்த்தோதய புண்ணியகாலமாம்; இந்த அர்த்தோ தய புண்ணியகாலத்தில் சேதுஸ்நானம் பண்ணினால் சாயுஜ்யமுக்தி நிச்சயமாய்க் கிடைக்கும். ஆயிரம் வியதீபாத புண்ணியகாலத் துக்கு ஒரு அமாவாசை சமமாகிறது. பதினாயிரம் அமாவாசை புண்ணியத்துக்குச் சமானம் ஒரு பானுவார அமாவாசை; பானு வாரத்தில் சிரவண நட்சத்திரத்தோடு கூடிவந்தால் அது மகாபுண் ணியமானது. மேற்சொல்லிய ஒவ்வொன்றிலும் ஸ்நானமாவது, தானமாவது, ஜபமாவது, அர்ச்சனையாவது செய்தால் முக்தி கை கூடிவருகிறது. இவ்வைந்துங் கூடிய புண்ணியகாலத்தில் ஸ்நானாதி களை யொருவன் செய்தால் அவனுடைய பலனை நம்மால் சொல்ல முடியாது. சிரவணமோ நட்சத்திரங்களெல்லாவற்றிலும் சிரேஷ்ட மானது. திதிகளில் அமாவாசை சிறந்தது. வியதீபாதம் யோகங் களில் முக்கியமானது. ஞாயிற்றுக்கிழமை வாரங்களில் சிறந்தது. இந்த நாலும் கூடிவருகிற தைமாதத்தில் இராமசேதுவில் ஒருவன் ஸ்நானம் பண்ணினால் அவனுக்குக் கர்ப்பவாசமேயில்லாமல் சாயுஜ் யம் கைகூடிவருகிறது. அர்த்தோதயத்துக்குச் சமமான புண்ணிய காலம் இல்லவேயில்லை. இதேமாதிரி மஹோதயமும் மஹா புண் ணிய காலமாம். இந்தப் புண்ணிய காலங்களில் சேதுவில் தானங் கொடுப்பது விசேஷமாகும்.

ஆசாரம், தபசு, வேதாத்தியனம், வேதாந்தசிரவணம், சிவ விஷ்ணுவர்தி தேவதார்ச்சனை, புராணார்த்த ஆராய்ச்சி இவைக ளோடு கூடிய பிராமணன் தானம் வாங்கத்தகுந்தவனுவான். அப் படிப்பட்ட பிராமணனுக்குத்தான் சேதுவில் தானம் கொடுக்க வேண்டியது. அப்படிப்பட்ட பிராமணன் சேதுவில் அகப்படா மல்போனால், தானயோக்கியமான பிராமணனை உத்தேசித்து அங் கே தானஞ்செய்துவிட்டு, ஊருக்கு வந்தபின் உத்தேசித்த பிராம ணனிடம் தானம்செய்த பொருள்களைச் சேர்த்துவிடவேண்டியது. பூர்வத்தில் தானர்களை யறியவேண்டுமென்ற பிரியமுள்ள திலீப மஹாராஜனுக்கு வசிஷ்டர் சொன்னதைச் சொல்லுகிறேன்:— "பிரமபுத்திரரான புரோகிதரே! யாருக்குத் தானம் செய்யவேண் டியது? சிஷ்யனுகிய என்னிடத்தில் தயவுகூர்ந்து இதனுண்மை யைச் சொல்லியருளவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்த திலீபனைப் பார்த்து.வசிஷ்டர்சொல்லத்தொடங்கினர்:— "வேதோக்த ஆசாரங் களையுடைய பிராமணன் பாத்திரங்களில் உத்தமமான பாத்திரம்; அவனைக்காட்டிலும் உத்தமமானவன் சூத்திரான்னம் புஜியாத பிராமணன். வேதம், புராணம், மந்திரம் இவைகளையறிந்து வரு ணாச்ரமாசாரம் தவறாமல், சிவவிஷ்ணுவாதி தேவதாபூஜை செய்து கொண்டு, தரித்திரத்தால் வருந்தி, குடும்பியாயிருக்கிற பிராமணன் எல்லாரிலும் மேலான உத்தமபாத்திரம்; அப்பேர்ப்பட்ட பாத்தி ரத்தில் கொடுத்த தானந்தான் தர்மார்த்த காமமோக்ஷ மென்கிற சதுர்வித புருஷார்த்தங்களையும் கொடுக்கும். விசேஷமாய்ப் புண் ணியஸ்தலங்களில் அப்பேர்ப்பட்ட பாத்திரத்திலேயே தானங்கொ டுக்கவேண்டும். அப்படி பாத்திரமறிந்து கொடாத தாதாவானவன் பத்துஜன்மம் ஓணுனகவும், மூன்று ஜன்மங் கழுதையாகவும், இர ண்டுஜன்மங் தவளையாகவும், ஒருஜன்மம் சண்டாளனுகவும், பிறகு சூத்திரனுகவும், வைசியனுகவும், க்ஷத்திரியனுகவும், பிராமணனுக வும் முறையேபிறந்து தரித்திரத்தையடைந்து, ரோகங்களால்பீடிக் கப்பட்டுத் துன்பமடைவான். மஹாராஜனே! துர்ப்பாத்திர தான மானது இவ்வகையான துன்பங்களை யுண்டாக்குகிறபடியால் சற் பாத்திரத்தையறிந்தே தானஞ்செய்யவேண்டும். அப்படிப்பட்ட சற்பாத்திரன் அகப்படாதபட்சத்தில் ஒரு சற்பாத்திரத்தை யுத் தேசித்துச் சங்கற்பஞ்செய்து தானம்பண்ணித் தானஜலத்தைக்

ஜீமேறவிட்டு அவனிடம் சேர்ப்பிக்கவேண்டியது. உத்தேசிக்கப்பட்டவன் இறந்துபோய்விட்டால் அவனுடைய பிள்ளைக்கு அந்தத் தானப்பொருளைச் சேர்ப்பிக்கவேண்டியது. அவனு மிறந்துவிட்டால் மஹாதேவனுக் கர்ப்பணஞ்செய்துவிடவேண்டியது. கேளும் மஹாராஜனே! அதமமான பாத்திரத்தில் ஒருபோதும் தானஞ் செய்யலாகாது. விசேஷமாய்ப் புண்ணியதீர்த்தக்கரையில் சற்பாத்திரத்திலேயே தானம் கொடுக்கவேண்டியது" என்று வசிஷ்டர் சொன்னதைக் கேட்டதிலீப ராஜன் சற்பாத்திரத்திலேயே தானஞ் செய்துகொண்டுவந்தான். ஆகையால் புண்ணியஸ்தலமாகிய ஸேதுவில் சர்பாத்திரம் கிடையாதபட்சத்தில் சற்பாத்திரத்தை யுத்தேசித்துச் சங்கற்பம்பண்ணித் தானம்செய்து தானஜலத்தைப் பூமியில்விட்டு, ஊருக்குத்திரும்பிவந்த பிறகு உத்தேசித்த பிராமணனுக்கு அந்தப் பொருள்களைச் சேர்த்துவிடவேண்டியது. சேர்த்த அந்த தாதாவானவன் ஒருவிதமான துக்கத்தையு மனுபவியாமல் சாலோக்கியாதி நால்வித முக்திகளையும் அடைவான். அப்படிக் கொடாமல்போனால் தாதாவுக்குத் தானபலன் கிடையாது.

கும்பகோணம், சேதுமூலம், கோகருணம், நைமிசாரணியம், அயோத்தி, தண்டகாரணியம், விரூபாட்சம், வேங்கடம், சாளக்கிராமம், பிரயாகை, காஞ்சி, துவாரகை, மதுரை, பத்மநாபம், காசி, ஸமஸ்தநதிகள், ஸமஸ்தமான சமுத்திரங்கள், பாஸ்கர பருவதம், இவ்விடங்களில் உபவாசம் இருக்கவும் வேண்டும், க்ஷௌரமுஞ் செய்துகொள்ள வேண்டும். உலோபத்தாலாவது, அஞ்ஞானத்தாலாவது உபவாசமிருத்தலும், க்ஷௌரஞ் செய்துகொள்வது மில்லாமல் ஒருவன் வீட்டுக்குத் திரும்பிப்போனால் அவனுடைய பாதகம அவனைப் பின்தொடர்ந்து போகிறது. கந்தமாதன பர்வதத்திலிருக்கிற இருபத்துநாலு தீர்த்தங்களுக்குள் இலட்சுமண தீர்த்தக்கரையில் தலை க்ஷௌரம்மாத்திரம் செய்துகொண்டு தட்சணை கொடுத்து ஸ்நானம்பண்ணி, இலட்சுமணசங்கரரைத் தரிசித்தவன் சமஸ்த பாபமுமொழிந்து சங்கரபதத்தை யடைகிறான். அர்த்தோதய புண்ணியகாலத்தில் இந்தமாதிரி ஸ்நானம்செய்யவேண்டியது சேதுவுக்குச்சமானமான புண்ணியமாவது, தீர்த்தமாவது, தபசாவது, கதியாவது, கிடையாது. அர்த்தோதய புண்ணியகாலமானது ஆயிரம் கிரஹணத்துக்குச் சமானமானது. அர்த்தோதய புண்ணியகாலத்தைவிடச் சமுசார துக்கத்தை நீக்

ருகிற வேறு புண்ணியகாலம் கிடையாது. அந்தப் புண்ணியகாலத்தில் ஸேது ஸ்நானத்தாலுண்டாகிற புண்ணியத்துக்குச் சமானமாகச் சாஸ்திரங்களில் புண்ணியங்கள் சொல்லப்படவில்லை. பாகீரதியில் அறுபதினாயிர வருஷகாலம் ஸ்நானம்பண்ணின புண்ணியமானது ஸேதுவில் அர்த்தோதயத்திலும், மஹோதயத்திலும் ஒருவேளை ஸ்நானஞ்செய்வதால வந்துவிடும். மாகமாசத்தில் சூரியன் மகரத்திலிருக்கும்பொழுது பாபமோசன பிரயாகையில் ஆயிரமாக ஸ்நானஞ்செய்த பலனும், மூன்று லோகங்களிலிருக்கிற தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம்பண்ணுகிறபலனும், இராமஸேதுவில அர்த்தோதய புண்ணியகாலத்தில் செய்கிற ஒருபலனால் கிடைத்து விடுகிறது. பிரமஞானமில்லாதவன், செய்த நன்றி மறந்தவன், துஷ்டசுபாவமுடையவன், மஹாபாதகஞ்செய்தவன், இந்தப் பாபிகளெல்லாருக்கும் ஸேதுவில் அர்த்தோதயத்தில் ஸ்நானஞ் செய்வதால் பரிசுத்திவந்துவிடுகிறது. செய்த நன்றி மறந்தவனுக்கு வேறெங்கும் பிராயச்சித்தம் கிடையாது. அப்பேர்ப்பட்ட பாபிகளுக்கும் ஸேதுவில் அர்த்தோதய ஸ்நானம் பிராயச்சித்தமாக விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஸேதுவில் அர்த்தோதயகாலத்தில் அஞ்ஞானத்தால் ஸ்நானம்பண்ணாதவர்கள் சமுசாரத்தில் முழுகி அந்தகர்களைப்போல அதோகதியடைகிறார்கள். அர்த்தோதயத்தில் ஸ்நானம் பண்ணினால் அவன் சூரியமண்டலத்தைப் பிளந்துகொண்டு பிரமலோகம் போகிறான் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

அர்த்தோதய புண்ணியகாலத்தில் சேதுவில்ஸ்நானம் பண்ணி ஜகந்நாதரான இராமனையும், சீதையையும் தியானம்பண்ணி, இராமநாதரையும், சுக்கிரீவன் முதலானவர்களையுந் தியானித்து, தேவர்களுக்கும், ரிஷிகளுக்கும், பிதுர்க்களுக்கும் தர்ப்பணம்பண்ணி அர்த்தோதயகாலத்தில் ஸேதுவிலிருக்கிற அர்த்தோதயரென்கிற பரிசுத்தரான ஜகந்நாதரைப்பூஜைபண்ணி, "திவாகரா! தேஜோராசியே! ஜகத்பதியே! உமக்கு வந்தனம். தேவேசா! நீர் அர்க்கியத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு என்னிடத்தில் எப்பொழுதும் பிரசன்னராயிரும். அத்திரிகோத்திரத்திலுண்டான இலட்சுமிதேவிக்குச் சகோதரராயும், அமிர்தகலசராயுமிருக்கிற பகவானே உமக்கு வந்தனம். நீர் அர்க்கியத்தைப்பெற்றுக்கொள்ளும்; வியதீபாதா! மஹாயோகா! மஹாபாதகநாசனா! ஸஹஸ்ரபாகுவே! ஸர்வாத்மாவே! உமக்கு வந்தனம்; அர்க்கியத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளும். திதிவாரநட்சத்திர

க்களுக்கு அதீசனும், பரமேசுவரனும், லோகஸாக்ஷியாயும், ஸர்வரூபி
யாயுமிருக்கிற உமக்கு வந்தனம்; அர்க்கியத்தைப் பெற்றுக்கொள்
ளும்" என்கிற நாலுமந்திரங்களைச் சொல்லி, அர்க்கியங்கொடுத்து
ப்பதினாறு, பனிரண்டு, எட்டு, ஏழு, ஆறு, அல்லது ஐந்து பிராமணர்
களுக்குச் சக்திமட்டில் அன்னங்கொடுத்து அலங்காரம் பண்ணி,
"ஜகந்நாதரான கேசவா! உம்முடைய ஜன்ம நட்சத்திரமாகிய சிர
வண நட்சத்திரத்தில் நான்பிராமணர்களுக்குச்செய்த தானமானது
உமக்கு அக்ஷயமாயிருக்கட்டும்." "நட்சத்திரங்களுக் கெல்லாம்
அதிபதியாயும், தேவர்களுக்கு அமிர்தத்தைக் கொடுக்கிறவனும்,
கலாசேஷனும், ரோகணீபதியுமாகிய சந்திரா! உமக்கு நமஸ்காரம்,
என்னைக்காப்பாற்றும்," "நிசாநாதா! ஜகந்நாதா! கலாநாதா! கிருபா
மூர்த்தியே உம்முடைய இரண்டு பாதாரவிந்தங்களில் எனக்கு அச்
ஞ்சலமான பக்தியிருக்கட்டும்," "சோம சூரியபுத்திரா! பிரபுவே!
விபதிபாதா! உமக்கு நமஸ்காரம். ஏதோ நான்செய்கிறதானமானது
உமக்கு அக்ஷயமாக இருக்கட்டும்." "ஜநார்த்தனா! வாசுதேவா! மா
சம், ரிது, அயனம், காலம் இவைகளுக்கீசனாகிய ஹரியே! யாசகர்
களுக்குக் கற்பகவிருட்சமாயிருக்கிற நீர் என்னுடைய பாபத்தைச்
சமனம்பண்ணும்." என்னும் இந்த மந்திரங்களைச்சொல்லி அர்ச்
சனைபண்ணி, வெண்கலப்பாத்திரம், கன்று இவைகளோடு கறவை
ப்பசுவையும், பழத்தையும், வெல்லத்தையும், நெய்யையும், யக்ஞோ
பவீதத்தையும் தாம்பூலம் தட்சணையோடு அவர்களுக்குத் தானம்
பண்ணி, ஹிரண்யசிராத்தத்தையாவது, ஆமசிராத்தத்தையாவது;
அன்னசிராத்தமாகிய பார்வணசிராத்தத்தையாவது குறைவில்லா
மல் செய்து, பின் ஆசாரியருக்கு வஸ்திரம், பூஷணம், குண்டலம்;
பதுமை, பசுமாடு, குடை, ஒருஜோடிப்பாதரக்ஷை இவைகளைக்
கொடுத்து அவரைப் பூஜிக்கவேண்டியது. இந்தமாதிரி அர்த்தோ
தய புண்ணியகாலத்தில் ஸேதுவிலும், மற்றையபுண்ய க்ஷேத்திரங்
களிலும் விரதாநுஷ்டானஞ் செய்யவேண்டியது. இப்படிச் செய்
தால்தான் அவன் கிருதார்த்தனாவான். அவன் வேறு ஒரு தர்ம
முஞ் செய்யவேண்டியதில்லை.

கந்தமாதனத்தில் சமுத்திரத்திலே ஸ்ரீராமனால் கட்டப்பட்ட
ஸேதுவை ஸ்நானகாலத்தில் தியானித்துக்கொண்டு ஸ்நானஞ்செய்
தால் அநேககோடிபாபங்களும் தொலைந்து, அவன் விஷ்ணுபதவி
யை யடைகிறான். ஸேதுவில் ஒருநிமிஷமாவது, அதைநினைத்தாவது

தம்மிருக்கிறவனுடைய கண்ணுக்கெதிரில் யமகிங்கரர்கள் வரஅஞ்சி யப்பால்போகிறார்கள். இராமஸேது, தனுஷ்கோடி, இராமன், சீதை, இலட்சுமணன், அநுமான், சுக்ரீவன் முதலான கபீசுவரர்கள், விபீஷணன், நாரதர், விசுவாமித்திரர், அகஸ்தியர், வசிஷ்டர், வாமதேவர், ஜாபாலி, காசியபர், இராமனுடைய இதரபக்தர்கள், ஸ்ரீராமநாதர் இவர்களெல்லாரையும் சதாமனதினால் தியானம்பண்ணினால் சமஸ்தபாபங்களையு மொழித்துப்பரமபதவியை யடையலாம். ஸத்தியக்ஷேத்திரம், ஹரிக்ஷேத்திரம், கிருஷ்ணக்ஷேத்திரம், நைமிசாரணியம், சாளக்கிராமம், பதரிகாசிரமம், அஸ்திசைலம், விருஷாசலம், சேஷாத்திரி, சித்திரகூடம், இலட்சுமீக்ஷேத்திரம், துரங்ககம், காஞ்சி, கும்பகோணம், மோகினீபுரம், கவேதாசலம், பத்மநாபம், புல்லம், கடிகாத்திரி, ஸாரக்ஷேத்திரம், ஸ்ரீநிவாஸக்ஷேத்திரம், நாதக்ஷேத்திரம், அனிதக்ஷேத்திரம், சுகக்ஷேத்திரம், வாருணக்ஷேத்திரம், மதுரை, ஸ்ரீகோஷ்டி, புருஷோத்தமம், ஸ்ரீரங்கம், புண்டரீகாட்சம், முதலான ஹரிக்ஷேத்திரங்களில் ஸ்நானம் பண்ணி நீங்காத பாபங்களெல்லாம் ஸேது ஸ்நானத்தினால் நீங்கிவிடுகிறது; சந்தேகமில்லை. இராமனால் கட்டப்பட்டு ரிஷிகளெல்லாரும் வசிக்கிற ஸேதுவில் ஸ்நானம் பண்ணுதவர்களுக்கு ஒருநாளும் துக்கமொழியாது. "நமசிவாய" என்கிற ஸ்ரீபஞ்சாட்சரத்தை யாவது, "ஓம் நமோநாராயணாய" என்கிற அஷ்டாட்சரத்தையாவது, ராமஷடக்ஷரத்தையாவது ஜபிக்காமலும், காதாலே கேட்காமலும், ஸ்மரிக்காமலுமிருக்கிறவர்கள், சுபமான ஹரிதினத்தில், உபவாசம் பண்ணுதவர்கள், ஜாபாலோபநிஷத்தில் சொல்லப்பட்ட ஏழு மந்திரங்களை யுச்சரித்துச் சிரசு முதலான இடங்களில் விபூதியை உத்தூளனம் செய்துகொண்டு திரிபுண்டரமாய் அணியாதவர்கள், சிவன் விஷ்ணுமுதலான தேவர்களை வேதோக்தவிதிப்படி பூஜை பண்ணுதவர்கள், சிவவிஷ்ணுவாதி தேவர்களுக்குப் பக்தியோடு கூடத் தூபம், தீபம், சந்தனம், புஷ்பமிவைகளைக் கொடாதவர்கள், ஸ்ரீருத்திரம், சமகம், புருஷசூக்தம், பாவமான்யாதி ஸூக்தம், திரிஸுபர்ணம், பஞ்சசாந்தி முதலிய மந்திரங்களைச் சொல்லிச் சிவவிஷ்ணுக்களை யபிஷேகஞ் செய்யாதவர்கள், சிவவிஷ்ணுவாதி தேவர்களைப் பக்தியோடு பிரதட்சணை நமஸ்காரஞ் செய்யாதவர்கள், தனுர்மாசத்தில் உஷக்காலத்தில் மஹாநைவேத்தியத்தை வைத்துச் சிவவிஷ்ணுவாதிகளை யாராதிக்காதவர்கள்,

விஷ்ணு நாமங்களையாவது, சிவநாமங்களையாவது கீர்த்தனம் பண்ணாதவர்கள், சாளக்கிராம சிலையையாவது, கண்டகீநதியில் உற்பத்தியாகிற சிவநாபமென்கிற சிலையையாவது, த்வாரகா சக்கிரமென்கிற வெளுப்பான சிலையையாவது அஞ்ஞானத்தினால் பூஜை பண்ணாதவர்கள், கங்காமிருத்திகை, துளசிமிருத்திகை, கோபீசந்தனமிவைகளை நெற்றி, மார்பு, இரண்டு கைகள், கழுத்து முதலான இடங்களில் தரித்துக் கொள்ளாதவர்கள், ருத்திராட்சம், துளசி காஷ்டமிவைகளைத் தாரணம் பண்ணிக்கொள்ளாதவர்கள், பிராம்மமுகூர்த்தத்தில் எழுந்திருந்து கலக்கமில்லாமல் ஹரிஹர நாமங்களையாவது, ஸ்தோத்திரங்களையாவது வேறு விசேஷமான மந்திரங்களையாவது சிந்திக்காதவர்கள், விடியற்காலத்தில் ஆறுகுளங்களுக்குப்போய் ஸ்நானம்பண்ணி, ஆசமனம்பண்ணிச் சந்தியோபாஸ்திபண்ணி வேதமாதாவாகிய காயத்திரியை உபாசிக்காதவர்கள், விடியற்காலத்திலும், சாயங்காலத்திலும் ஔபாசனம், அக்கினிஹோத்திரங்களைச் செய்யாதவர்கள், மத்தியானத்தில் மாத்யானிகம், பிரமயக்ஞம், வைசுவதேவம், யதிபூஜை, அதிதிபூஜை செய்யாத பாபிகள், சாயங்காலத்தில அதிதிபூஜை பண்ணாதவர்கள், அத்தியயனம்பண்ணின வேதத்தைமறந்த மூடர்கள், வேதங்களையும், வேதாங்கங்களையும் படியாதவர்கள், பிரதிவருஷமும் மாதாசிராதத்ம், பிதுர்சிராத்தம், மஹாளயசிராததம், அஷ்டகாசிராத்தம், இதரநைமித்திக சிராத்தங்களைச் செய்யாத லோபிகள், சித்திரைமாசம் பௌர்ணமியில சித்திரகுப்தனை யுத்தேசித்துப், பானகம், கனிந்தவாழைப்பழம், பாயசம், சர்க்கரை, வெல்லம், மாம்பழம, பலாபபழம, பாதரட்சை, குடை, வஸ்திரம், புஷ்பம், சந்தனம், இவைகளைப் பிராமணர்களுக்குக் கொடாத பாபிகள், இவர்களுடைய பாபங்களெல்லாம் சேதுவில் ஸ்நானம்பண்ணினமாத்திரத்தில் பஞ்சாய்ப்பறந்துபோகின்றன. நல்ல நடக்கையுடையவனானாலும், கெட்ட நடக்கையுடையவனானாலும், தனுஷ்கோடியில் ஸ்நானம்பண்ணினமாத்திரத்தில் சம்சார துக்கமொழிந்து புனர்ஜன்மத்தை யடைகிறதில்லை. சம்சாரசாகரத்தைத்தாண்டப் பிரியமுடையவன் உடனே இராமதனுஷ்கோடிக்குப் புறப்படவேண்டியது. தனுஷ்கோடியில் ஸ்நானம்பண்ணுவதைத் தவிர முத்திக்கு வேறு உபாயமில்லை. தனுஷ்கோடியில் ஸ்நானம்பண்ணுகிறவர்களுக்குச் சம்சாரபயநாசனமாயும், ஸத்தியமாயும், ஞானமாயும், அநந்

[illegible]யும், பூர்ணமாயும், நித்தியமாயுமிருக்கிற [illegible]மானது வெகு சுலபமாய்க் கிடைக்கிறது. ஆகையால் ரிஷீசுவரர்களே ! நீங்கள் முக்தியடையவேண்டுமானால் தனுஷ்கோடிக்கு உடனே புறப்பட்டுப்போங்கள். சத்தியத்தைச் சொன்னேன் ; இதத்தைச்சொன்னேன் ; ஸாரத்தைச்சொன்னேன் ; பலதரமும் சொன்னேன்.

ரிஷீசுவரர்களே ! கேளுங்கள். இந்தப்பிரகாரம் உத்தமமான ஸேதுவினுடைய மஹாத்மியத்தை உங்களுக்கெடுத்துச் சொல்லிவிட்டேன். இந்த மஹாத்மியமானது கேட்பவர்களுக்கும், படிக்கிறவர்களுக்கும, மஹாதுக்கங்களையும், மஹாரோகங்களையும், துர்ச்சொற்பனங்களையுமு, அபமிருத்தியுக்களையும் போக்கிச், சாந்தியைக்கொடுத்துச் சகல தீர்த்தபலன்களையும், அக்கினிஷ்டோமாதியாகங்களின் பூரணபலத்தையும், ஸாங்கமாக நாலுவேதங்களையும் நூறுதடவை பாராயணஞ்செய்த பலனையும் அளித்துச், சொர்க்காதி புவனபோகங்களையும் தந்து, அந்தத்தில் மோட்சத்தையும் கொடுத்துவிடும். இந்தச் ஸேதுமாகான்மியத்தில் ஒரு அத்தியாயத்தைப்படிக்கிறவனும் கேட்கிறவனும், அசுவமேதபலனை யடைகிறான். இரண்டத்தியாயங்களைப் படிப்பவரும், கேட்பவரும், கோமேதயாகபலனை யடைகிறார்கள். பத்து அத்தியாயங்களைப் பக்தியுடன் படிப்பவரும், கேட்பவரும் சொர்க்கலோகம்போய் இந்திரனோடு சந்தோஷமாயிருக்கிறார்கள். இருபதத்தியாயங்களைப் படிப்பவரும், கேட்பவரும் சத்தியலோகம்போய் பிரம்மாவோடு வாழ்ந்திருப்பார்கள் முப்பதத்தியாயம் படிப்பவரும், கேட்பவரும் விஷ்ணுலோகத்துக்குப் போய் விஷ்ணுவோடு சுகமாயிருக்கிறார்கள். நாற்பது அததியாயம் படிப்பவரும், கேட்பவரும், ருத்திரலோகம்போய் ருத்திரரோடு வாழ்ந்திருக்கிறார்கள் ஐம்பது அத்தியாயம் படிப்பவரும், கேட்பவரும், சந்திரசேகரரான ஸாம்பபரமேசுவரரை யடைகிறார்கள். இநத மஹாத்மியத்தை ஒருதடவை முற்றிலும், படிப்பவரும், கேட்பவரும் சிவசாலோகத்தையும், இரண்டுதரம் படிப்பவரும், கேட்பவரும் சிவசாமீப்பியததையும், மூன்றுதரம் படிப்பவரும் கேட்பவரும சிவசாரூப்பியத்தையும், நாலுதரம் படிப்போரும் கேட்போரும் சிவசாயூஜ்யததையும் அடைவாகள். தினந்தோறும் ஒரு சுலோகத்தையாவது, கால் சுலோகத்தையாவது, ஒரு பதத்தையாவது, இரண்டு அக்ஷரத்தையாவது, ஒரு அக்ஷரத்தையாவது சொன்னால் அன்றன்றுபதற்

ணின பாபம் அப்பொழுதே தொலைந்துபோய் விடுகிறது இந்த ஸேதுபுராணத்தை முற்றிலும் ஒருதடவை படித்தாலும், கேட்டாலும் அந்தப்புஸ்தகத்தில் எவ்வளவு அக்ஷரங்களிருக்கின்றனவோ அவ்வளவு பிரமஹத்தியாதிபாபங்களும், சுராபானபாபங்களும், சொர்ணஸ்தேயாதிபாபங்களும், குருபத்தினிகமனாதிபாபங்களும், இந்த நால்வரோடுகூடினதினுலுண்டாகிற ஸம்ஸர்க்க தோஷங்களும் உடனேநசித்துப்போகின்றன. இதுவுமல்லாமல் கந்தமாதனபருவதத்திலிருக்கிற இருபத்துநாலு தீர்த்தங்களிலும், அங்குள்ள மற்றைய தீர்த்தங்களிலும், அவ்வளவுதடவை ஸ்நானம் பண்ணின பலனும் வருகிறது. இந்தப் புராணத்தைப் பக்தியோடு எழுதுகிறவன் அஞ்ஞானகூட்டங்களினின்றும் விடுபட்டுச் சிவசாயுஜ்யத்தை யடைகிறான். எழுதப்பட்ட இந்தப் புஸ்தகம் எந்த வீட்டிலிருக்கிறதோ அந்த வீட்டில் பூதவேதாளாதிகளால் பயமும், வியாதி, பீடையும், சோரபயமும், சனி, அங்காரகாதி நவக்கிரகபீடையும், எட்டிக்கூடப் பார்க்காது. ரிஷீச்வரர்களே! அந்த வீட்டை, இராமஸேதுவாக அறிந்துகொள்ளுங்கள். அந்த வீட்டில் இருபத்துநாலு தீர்த்தங்களும், புண்ணியமான கந்தமாதன பர்வதமும், பிரமவிஷ்ணு ருத்திரர்களும் வசிக்கிறார்கள். அதிகமாய்ச் சொல்வானேன். அந்த வீட்டில் மூன்றுலோகங்களும் குடிகொண்டிருக்கின்றன. சிராத்தகாலத்தில் இந்தப் புராணத்தில் ஒரு அத்தியாயத்தைப் படித்தால் சிராத்தத்திலுண்டான குறைவு நீங்கிப்போம். பிதுர்த்தேவதைகளும் திருப்தியடைகிறார்கள். பருவகாலத்தில் இதில் ஒரு அத்தியாயத்தையாவது, ஒரு சுலோகத்தையாவது பிராமணர்களுக்கெடுத்துச் சொல்கிறவனுடைய பசுமாடுகளும், எருமைகளும் ரோகமற்றுப் பால்பெருகிக் கன்றுகளுடன் வாழ்ந்திருக்கும். இந்தப் புராணத்தை மடத்திலும், தேவாலயத்திலும், நதீதீரங்களிலும், தடாகதீரங்களிலும், புண்ணியமான காடுகளிலும், அல்லது வேதந்தெரிந்த பிராம்மணர்களுடைய வீடுகளிலும் வாசிக்கவேண்டியதே தவிர வேறெங்கும் வாசிக்கத்தகாது. விஷுபுண்யகாலத்திலும், அயனபுண்ணிய காலங்களிலும், புண்ணியமான ஹரிதினங்களிலும், அஷ்டமி, சதுர்த்தசியாகிய இரண்டு திதிகளிலும், சிராவணமாசத்திலும், புரட்டாசிமாசத்திலும், தநுர்மாசத்திலும் நியதமாய் படிக்கவேண்டும்; படிப்பிக்கவும் வேண்டும். இதைக்கேட்கிறவர்களும் நியமத்தோடு கேட்கவும்வேண்டும்,



இந்தப் புராணத்தில் அநேக புண்யதீர்த்தங்களும், புண்ணியவான்களான அநேக இராஜரிஷிகளும், மஹாிஷிகளும், தர்மாதர்மங்களும், பிரமவிஷ்ணு ருத்திரர்களென்கிற மும்மூர்த்திகளும் சொல்லப்படுகிறார்கள். பாபத்தைப்போக்கடித்துப் பரிசுத்தியைக் கொடுக்கிற இந்தப் புராணமானது வேதார்த்தங்களைக்கொண்டு நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியாலும், ஸ்மிருதி கர்த்தர்களுக்கும், வியாச முனிவருக்கும் சம்மதமாயிருக்கிற படியாலும், க்ஷேமத்தை யுடையக்கோருகிறவன் இதைப் படிக்கவும்வேண்டும்; கேட்கவும்வேண்டும். இந்தப் புராணத்தை வாசிக்கிறவருக்குக் கேட்பவர்கள் லோபித்தனமில்லாமல் தங்களுடைய சக்திக்குத் தக்கப்படி சொர்ணம், தானியம், பூமி, பசுமாடு வஸ்திரமிவைகளைக் கொடுத்து மரியாதை செய்யவேண்டியது. வாசிக்கிறவருக்கு மரியாதை பண்ணினால் திரிமூர்த்திகளுக்கும் மரியாதை பண்ணினதாகும்; திரிமூர்த்திகளுக்கும் மரியாதை பண்ணினால் திரிலோகங்களுக்கும் மரியாதை பண்ணினதாகும். இப்படி மரியாதை பண்ணினவர்களுக்கும், மரியாதை பண்ணப்பட்டவருக்கும், விஷ்ணுவாயிருந்து மனுஷாவதாரம்பண்ணின சிதா இலட்சுமண சமேதரான ஸ்ரீராமர் பூலோகத்தில் போகபோக்கியங்களைக் கொடுத்து, அந்தத்தில் முக்தியையும் கொடுக்கிறார். வியாசரிஷியினுடைய முகாரவிந்தத்திலிருந்து உண்டாகிய ஸ்வல்பமான இந்தச் சேதுபுராணத்தை யுதிஷ்டிரராஜாவானவர் பீமசேனன் முதலான தம்பிகளோடும், பரிவாரத்தோடும், ஆசாரசீலராய்த தமது புரோகிதராகிய தௌமியரிடத்திலிருந்து பிரதிதினமும் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்.

நைமிசாரணியவாசிகளான முனீசுவரர்களே! இந்த இரகசியமாயும், வேதசம்மதமாயும நீங்கள் சிரத்தையோடு என்னிடத்தில் கேட்டதாயுமிருக்கிற இந்தப்புராணத்தைப் பக்தியுடன் நித்தியமும்படித்துச் சிரத்தையுடைய உங்கள் சிஷ்யர்களுக்கும் சொல்லி வாருங்கள் என்று சொல்லி ஆனந்தபரவசராய்ச், சரீரம்புளகித்துக், கண்ணீர் பெருகத் தமது குருவான வியாச மஹாமுனிவரை ஸ்மரித்து ஆனந்தக் கூத்தாடினார்.

இந்தச்சமையத்தில் மஹாவித்துவானாகியும், பராசரபுத்திரராயுமிருக்கிற வியாச முனிவர் தமதுசிஷ்யனுக்கு அனுக்கிரகம் பண்ணும்பொருட்டு எதிரில்தோன்றினார். அப்படிவந்த சத்தியவதீசுதரான வியாசரைக்கண்டு சூதமுனிவர் நைமிசாரணிய வாசிகளான